

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A H O L I D A Y R O M A N C E

HUNTED

ON HALLOWEEN

SERENA SIMPSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hunted on Halloween

SERENA SIMPSON

Copyright © 2024 by Serena Simpson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Contents

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu Bölüm](#)
- [11. On Birinci Bölüm](#)
- [Masasından...](#)
- [Yazar hakkında](#)

Chapter One

"ANLAMAMIYORUM. Hiç anlamadım. Neden bana tekrar anlatmıyorsun? Hayır, durun, asıl soru şu: Ben bunu neden yeni duyuyorum?" Tia kanepenin önünde bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Küfretmeyi kes bebeğim ve otur. Eğer volta atar ve kıpırdanırsan sana hiçbir şey anlatamam. O zaman dinlemiyorsun demektir."

Tia kanepenin bir ucuna oturdu ve diğer ucunda oturan annesine döndü. Bu evi daha yeni satın almıştı. Biraz bakıma ihtiyacı vardı. Tamam, çok ihtiyacı vardı ama gördüğü anda anlamıştı. Kaderin ona uzandığını hissetti. Zorlukla kazandığı parayı bu eve yatırdı ve artık ev onun olmuştu.

Tia annesinin ellerini ovuşturmasını izledi. "Anne?"

"Sana hiç söylemek zorunda kalmamayı umuyordum. Son olaydan çok kısa bir süre sonra doğdun. Tek istediğim senin güvende olman."

"Olanlardan sonra mı? Seni yıllar önce bağlayıp itiraf ettirmediğim için aptal neslin bir parçasıymışım gibi hissediyorum."

"Her otuz yılda bir Cadılar Bayramı'nda olur."

"Bu yüzden mi Cadılar Bayramı'ndan nefret ediyorsun?" Hâlâ neler olduğunu bilmiyordu ama annesinin Cadılar Bayramı'ndan nefreti, bu bayramı evlerinde *istenmeyen kişi* haline getirmişti.

"Her yıl canavarlarla, o açgözlü canavarlarla alay ediyorlar, eninde sonunda kaçacaklarını ve onlar için geleceklerini biliyorlar."

"Kendini iyi hissediyor musun?" Tia elini annesinin alınına koyarak sıcaklık hissedip hissetmediğini kontrol etti. "Sana bir bardak su getireyim mi?"

"Beni dinleyebilir ve söylediklerimi yapabilirsin."

"Tamam, tamam, dinliyorum." Annesinin dediklerini yapmak mümkün değildi ama en azından dinleyebilirdi.

"Uzun zaman önce, sen doğmadan, ben doğmadan, hatta büyükannen doğmadan önce bir şey oldu. Bunun hakkında konuşmuyorlar ya da okulda öğretmiyorlar. Sanki biz masumlar yanlış bir şey yapmışız gibi, utanç verici bir sırmaş gibi davranıyorlar." Annesi orada oturmuş başını sallıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"Anne, bu hiç yardımcı olmuyor."

"Sana her yıl Cadılar Bayramı hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?" "Dikkatli ol çünkü perde inceliyor."

"Her otuz yılda bir, perde geçilebilir hale gelir. Diğer tarafta yaşayan canavarlar bizi korkutmak ve öldürmek için dünyamıza gelirler."

Tia denedi, gerçekten denedi. Annesinin yüzündeki o ifade onu ağlayana kadar güldürdü.

"Bugünün çocuklarının nesi var? Lütfen bu Cadılar Bayramı'nda evde kalın. Sizi görürlerse öldürürler ya da kendileriyle birlikte geri götürürler. Onlarla geri dönerseniz hayatınızda sonsuz bir azap olacak. Seni seviyorum! Beni dinliyor musun? Seni kaybedemem, Tia. Elimde kalan tek şey sensin." Annesi ağlamaya başladı.

Tia onun söylediklerine gülebilirdi ama annesinin gözyaşlarına gülmesine imkân yoktu. Annesi kollarına sarılmış, ileri geri sallanırken o da kanepenin karşısındaydı.

Gerçekten, evde kapılar ve pencereler kapalı bir gecenin ne önemi vardı ki? Zaten hava soğumaya başlamıştı ve Cadılar Bayramı için bir planı yoktu. Eğer bu annesini daha iyi hissettirecekse, o zaman bunu yapardı.

"Hmm, eğer bu her otuz yılda bir oluyorsa, neden bana söylemek için Cadılar Bayramı'ndan bir gün öncesine kadar beklediniz?"

"Cadılar bu sefer başardıklarını söylediler. Büyünün kusursuz olması gerekiyordu. Artık o canavarlardan acı çekmek yok. Ama işe yaramadı. Otuz yıl önce bunu yaşamamış olan sizlere gerçeği söylemekten başka çare yoktu."

"Eğer gerçekten bir perde varsa, neden inceliyor?"

"O canavarlar bir gün istediklerini elde edene kadar yüzyıllar boyunca bunun üzerinde çalıştılar. Dünyamıza gelip ortalığı kasıp kavurmak için bir şans."

Tia annesinin yalan söylemediğini biliyordu, ama burada bir şey mantıklı gelmiyordu. Kendilerine ait bir dünyaları varken neden onların dünyasına gelmişlerdi? Ve cadılar. Cadı kimdi ve nerede saklanırlardı?

"Anne, bana şu cadılardan biraz daha bahset."

"Sen kendi işine bak, bebeğim. Eğer onları tanımanı isteselerdi, kendilerini tanıtırırlardı."

Buna itiraz edemezdi.

"Anne, yarın gece burada olacağım. Kalmak ister misin? Yatıya kalabiliriz."

"Bu sefer değil canım. Sadece içeride güvende olacağın bir yerde kalacağınızı bilmem gerekiyor."

"Yemin ederim."

"Teşekkür ederim. Yarın akşam için en sevdiğin yemeği getirdim."

"Teşekkürler anne, benimle ilgileniyorsun." Uzandı ve onu öptü.

"Hey!" Tia telefonunu aldı. Mutfakta annesinin getirdiklerinden yiyordu.

"Kızım, annem az önce gitti. Etrafta konuşulan saçmalıkları duydun mu?" Brenna söyledi.

Tia güldü; elinde değildi. En iyi arkadaşının böyle söylemesine izin verdi.

"Eğer senin annen de benimki gibiyse, kulağa inandırıcı geliyor."

Öyleydi. "Bir şekilde, yarın gece evde kalacağıma söz verdirdi. Cadılar Bayramı'nı sevdiğimi biliyorsun. Yarın birkaç partiye gitmeyi planlıyordum."

"Burada mı kalıyorsun?" Tia sordu.

"Yani, yapacağımı söyledim. Bu canavarların gece yarısına kadar gitmiş olması gerekmez mi?"

O zamana kadar cadı saati bitmiş olmuyor mu?"

"Nereden bilebilirdim ki?" Tia terliklerinden birini tekmeledi. Hayal kırıklığına uğramıştı ve annesi de buna katkıda bulundu. "Bir şeylerin olmak üzere olduğunu hissettiğin oluyor mu hiç?"

"Yani şu Cadılar Bayramı olayı gibi mi?"

"Biliyorsam ne olayım. Yaklaşık bir aydır gerginim. Anneme soracaktım. Garip önsezileri olduğunu biliyorsun ama onu bir görseydin. Sakin davranmaya çalışıyordu. Sonra bozuldu, sonra yine Bayan Havalı oldu. Onun yükünü artırmamın imkanı yoktu. Sanırım yarından sonraki gün sorabilirim."

"Bu, saat dört gibi evde olmamız ve günü evlerimizde geçirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Neden bu gece dışarı çıkıp Cadılar Bayramı'nı bir gün erken kutlamıyoruz?"

"Mükemmel, seninle buluşacağımız yerde buluşuruz. Bir içki alabilirim." Tia telefonu kapattı, Brenna'yla biraz vakit geçirmek için sabırsızlanıyordu, bu sırada yanlarından geçen erkekleri değerlendiriyorlardı.

Etrafındaki canavarlar daha da öfkelenirken vahşi hırıltılar havayı doldurdu. Tieran neden her Cadılar Bayramı'nda kafasını sakladığını bilmiyordu. Halkının yaptığı gibi çılgına dönmeyi hayal bile edemezdi.

"Hey, neden burada takılıyorsun?" Rylin sordu.

Burası Montrea şehrinin en yüksek binasının çatısıydı. Kimse bu şehrin orijinal adının ne olduğunu bilmiyordu.

"Yarın çok çirkin olacak." Tieran halkına baktı. Kendilerine ait olmayan bu topraklarda ne kadar uzun süre kalırlarsa, o kadar kaybolmuş, aile ve arkadaş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuş, açgözlü yaratıklara dönüşüyorlardı.

"Bunlar sizin insanlarınız," dedi Rylin. "Kahretsin, onlar bizim insanlarımız. Daha ne kadar beklememiz gerekiyor Tieran? Evimizi insanlardan geri almak için çalıştığını biliyorum. Cadılar da onu kendilerine saklamak ve bizi yok etmek için bir o kadar sıkı çalışıyorlar. Her yıl, o son darbeye daha da yaklaşıyorlar. Elimizde kalan tek şey bu. Her otuz yılda bir, bu kötü niyetli bölünmeyi geçebiliriz. Bize tuzak kurdular ve cadı saatinde bu cehennem çukuruna geri çekilmeden önce mümkün olduğunca çok kişiyi öldürüyorlar."

Tieran homurdandı; arkadaşı ve ikincisi haklıydı. Bunu canavardan başka bir şey olmadıklarının kanıtı olarak kullandılar. Yakında bunun bir önemi kalmayacaktı çünkü bu dünya kendi üzerine çökerken onlar da ölmüş olacaktı. Bundan sonra belki üç Cadılar Bayramı kalmıştı. Sonra da korkunç bir anı gibi yok olup gideceklerdi.

İşte böyle zamanlarda, bilinmeyen bir insan büyük uçurumu geçtiğinde tahtta oturan babasını düşünüyordu. Çok barışçıl görünüyorlardı ve halklarını tanımak için onlarla müzakere etmek istiyorlardı. İnsanlar ve canavarlar. Bu, babasının insanların fedakâr ya da iyi niyetli olmadığına dair ilk ipucu olmalıydı.

İnsanların kendi dünyalarını yok ettiklerini ve kendi dünyalarını ele geçirmeye çalıştıklarını bilmesine imkân yoktu. Cadılar bir zamanlar bilim adamı olarak adlandırılmış olabilirler, ancak dehşetleri ve açgözlülükleri yüzünden bazı bilimsel bilgilerle uyumlu kara büyüye güvenmeye başladılar.

Necrotech'ler insan cadıların kendilerine verdiği isimdi. Seviye atlıyorlardı çünkü onun halkının cadıları atomu parçalamakla, DNA'yı keşfetmekle ya da dünyayı yok etmeden önce bu dünyada yaygın olan diğer bilimsel saçmalıklarla hiç oynamamışlardı. Dışarı baktığında eskiden dükkân gibi şeylerin olduğundan emin olduğu çürüyen binaları ve küçük evleri gördü. Bu pisliği temizlemek için çok şey yapmışlardı, ancak zehirli olan binalar vardı ve tek yapabildikleri etraflarına bir baloncuk yerleştirmektir, böylece içlerindeki şey şimdi orada yaşayan canavarlara zarar veremezdi.

Şimdi bunu yapıyordu - halkına canavar diyordu. Bugün bu isim açıklayıcıydı. Her otuz yılda bir Cadılar Bayramı'nda kendi özlerine dönüşüyorlardı. Bu ilk gerçekleştiğinde küçük bir çocuktur, Necrotech'lerin halkını lanetlemek için kullandıkları kara büyüye yenik düşmek için çok gençti. Belki de çok küçük olduğu için büyüdüğü halde hiç etkilenmemişti.

Bu sorulara verecek cevabı yoktu.

"Hadi gidelim." Tieran ayağa kalktı ve binadan atladı. Bunun kendi dünyasında yapabileceği bir şey olup olmadığını ya da asla bilemeyeceği bir düzeyde değiştirilip değiştirilmediğini bilmiyordu.

"Onu göreceğiz miyiz?" İnsanların arasından kimsenin göremediği bir bulanıklık halinde ilerlerken Rylin sordu.

O, Tieran'ın babası. Resmi kral. Bir gün babasının da eskiden olduğu gibi bir erkek olacağını umuyordu. Her geçen Cadılar Bayramı'nda bu arzu daha da uzaklaştı.

Yüce kralı tutsak tutan basit evin önünde durdular ve koğuşları incelediler. Onları sağlam bulan Tieran, kendisinin ve Rylin'in içeri girmesine izin veren ancak babasının dışarı çıkmasına izin vermeyen küçük bir korumayı etkinleştirdi.

"Yüce kral, oğlunuz ziyarete geldi." Tieran babasını yerde, her gün teslim edilen birkaç kan paketinin üzerine salya sümük ağlarken görmeyi bekliyordu. Ziyarete geldiğinde her zaman böyle olurdu.

Bu kez ev temizdi. Babasını tamamen tecrit altında tuttuğu için (onun ve halkının güvenliği için), evini temizleyebilecek tek kişi kendisiydi.

Tieran başını sallayan Rylin'e baktı. Babasını insanların oturma odası dediği yerde bulana kadar temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettiler. Üzerinde sürekli bir şeyler olan televizyonu izliyordu. Yayının geldiği yeri bulmuşlardı ama onu rahat bırakmışlardı. Ne yayınladıklarının ne önemi vardı ki? Halkına zarar veren şey bu değildi.

"Onlar inanılmaz insanlar. Kötü ama harika. Onların maskaralıklarıyla kendimi eğlendiriyordum." Arkasını döndü ve Tieran haykırarak tek dizinin üzerine çöktü.

Bu, büyürken hatırladığı, güvendiği, sözleri bilgece olan ve yol boyunca ona her zaman yardım eden erkekti.

"Baba."

"Oğlum, halkımızın yüce kralı."

"Hayır, yaşıyorsun, iyisin. Ben asla..." Babası Tieran'ı ayağa kaldırdı ve onu kocaman bir kucakla sardı.

"Beni dinle oğlum, hem de iyi dinle." Tieran babasının gözlerinin içine baktı. Sesleri de sesi gibi netti. Bu hatırladığı yüce kraldı. "Bu dünyayı asla terk etmeyeceğim. Artık yüce kral sensin. Halkımız Halkınız. Sizi seviyorum; sizi her zaman sevdim ve size inandım. Bir sonraki adım sana ait. Git ve Cadılar Bayramı için hazırlan."

Chapter Two

TIA pencerenin önünde durmuş, boş sokağa bakıyordu. Saat beşti. ve karanlık otuz dakika önce çökmüştü. Ebeveynlerini çekiştiren çocukların kahkahaları yoktu. Küçükler şeker ya da şaka yapmaya erken başlamalıydı çünkü okulda sadece yarım gün geçiriyorlardı.

Komşular son dakika süslemelerini hazırlamıyordu. Saat 14.00 civarında her şey durmuştu. Mağazalar kapanmış, okullar erken tatil edilmişti. Omuzlarına baskıcı bir battaniye gibi çöken bir korku havası vardı. İnsanlar çocuklarına sımsıkı sarılmış ağlayarak sokaklarda yürüyordu. Cenaze işlemlerinin güncel olup olmadığını kontrol eden insanlar bile görmüştü.

Tia neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. İç çekti. Dışarıda görececek bir şey yoktu. Brenna'yı aramanın zamanı gelmişti.

"Brenna'nın repliği, sen konuş ben parlayayım." En iyi arkadaşı neşeli bir sesle cevap verdi.

"Müzik mi dinliyorsun? Bekle, arka planda birini mi duydum? Parti veriyorsun ve beni davet etmedin mi?" Tia sordu.

"Kadın, sakın ol. Birincisi, evden çıkarsan annen kedi yavrusu doğurur, bunu sen de biliyorsun. İkincisi, buna iki kişilik özel bir parti diyelim," dedi Brenna.

"Kahretsin, şimdi gerçekten kıskandım. Tanıdığım biri mi? Biriyle görüştüğünü de bilmiyordum. Ne zaman buraya gelse

Kasaba."

"Brenna, canın yanacak." Bir daha söylemedi ama ikisi de orada asılı kaldığını duyabiliyordu.

"Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

"Evet, yapabiliriz. Bu işin peşini bırakmayacağım." Tia en iyi arkadaşını, bir başka tren enkazı onun için gelirken kenarda duramayacak kadar çok önemsiyordu.

"İşte bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın. Görüşürüz, tatlım." Brenna telefonu kapattı ve Tia içini çekti. Bu başka bir günün sorunuydu.

Pencereden dışarı baktı ve havanın daha da karanlık olduğunu fark etti. Uzaklardan bir kurt uluması duyduğunu sandı. Başını sallayarak kanepeye uzandı ve annesinin dün getirdiği yemeği düşünmeye başladı.

Bir kurdun alçak hırıltısı Tia'yı uyandırdı. Onu sarstı, omurgası korkuyla karıncalanırken kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Ne oluyor be?" Ayağa kalktı ve son anda dizlerine vurarak penceresine gitti. Eğer dışarıda gerçekten canavarlar ya da kurtlar varsa, Tai spesiyalinin reklamını yapmak istemiyordu. Yiyebildiğiniz kadar yiyin. Alt perdenin kenarını kaldırarak sokağa baktı. Perdeyi indirdi, kışının üzerine düştü ve çılgılık atmamak için avucunu ağzına götürdü.

Sokağında gerçekten de gerçek canavarlar dolaşıyordu. Bir vampir, bir kurt adam ve hatta bir mumya gördüğünü sanıyordu. Ve eğer o gördüğü hayalet gerçekse, o zaman bir hayaletti.

Vay anasını, tuzu da geçtim. Ne halılar oluyordu?

Bir çılgılık vardı. Bunu iliklerine kadar hissetti ve bu bir insandı. İnsanları öldürüyorlardı. Dışarı çıkıp bunu durdurmalıydı. Bir şeylerin olmasını nasıl engelleyebilirdi ki? Onu öldürecekler ve ona meze diyeceklerdi.

Annesine içeride kalacağını söyledi. Yardım etmeye çalışmazsa kendisiyle nasıl yaşayabilirdi? Ölmek istediğinden değil. Eğer o ölürse, başka biri yaşayacaktı, değil mi? O yaşamak istiyordu. Hayatını değiştiren bu kararla boğuşan başka biri var mıydı?

Sokağı canavarlardan boşken gizlice dışarı çıkabilir miydi? Belki de sokaktaki insanları güvende tutmak için evine çekebilirdi? Bu sözde cadılar neredeydi ve neden yardım etmiyorlardı?

"Kokunu alabiliyorum," diye bağırdı alçak bir ses.

Tia bunun kimin için olduğunu bilmiyordu ama dizlerinin üzerine çöktü ve banyoya doğru ilerlemeye başladı. Birden banyosunda hiç pencere olmadığına sevindi.

"Neredesin?" Aynı ses tekrar geldi. Ürperdi ve daha hızlı gitti.

Gerçekten de arkadaşının iki kişilik bir parti vermesini o kadar kıskanıyor muydu ki, bir canavarın derin sesi göğüs uçlarının gerilmesine ve amının nemlenmesine neden olabiliyordu? Hayır, bunun böyle olduğuna inanmayı reddetti.

Banyoya girdiğinde kapısına vurulan yüksek ses kulaklarına ulaştı. Sessizce kapıyı arkasından kapattı. Yüksek sesle nefes almaya çalışırken neredeyse bayılıyordu. Uzanarak banyonun ışığını kapattı ve duvara yaslanarak titremeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır..." İleri geri sallanıyordu. Annesi evde kalırsa güvende olacağına söz vermişti. Bu nasıl olabilirdi? Ona söyleneni yaptı.

Evinde biri olup olmadığını duymaya çalışırken eli tekrar ağzına gitti. Biri kapıyı mı kırmıştı? Neden tek giriş ve çıkış yolu olan banyoya gelmişti ki? Kapı, yatak odasının kapısından daha küçüktü.

Patlama sesi banyoda yankılandı ve kafasının içinde çınladı. Bir çıkış yolu bulmalıydı. Ayağa kalkarak kapıya doğru koştu ama kolun döndüğünü görünce durdu. Kapının altından gelen bir ışık parlaması vardı - kolun yavaşça hareket ettiğini görmesini sağlayan tek şey buydu. Kilidi çevirdi ve geriye doğru hareket ederek küvete tırmandı. Perdenin hareket etmesini engelledi ve küvetin yanında durmadığınız sürece görünmeyecek kadar eğildi.

Lütfen, diye sessizce dua etmeye başladı. Beni güvende tut. Eğer bunu yaparsan, tüm arkadaşlarıma beni nasıl kurtardığını anlatacağım. Kiminle konuştuğundan emin değildi ama buna daha sonra karar verebilirdi. Lütfen.

"Seni duyabiliyorum, küçük kız. Hayatın boyunca bu canavarın vücudundaki yaşamı çekip çıkarmasını bekledin. Sen öldün." Güldü.

Gülüştü derin ve tehlikeliydi. Onun ellerinde ölecekti. Tanrım, annesi nasıl da ağlayacaktı. Başka bir av ortaya çıkmadığı sürece ondan kaçış yoktu. En azından annesi vücudunun ona nasıl tepki verdiğini bilmeyecekti.

Tia kapı kolunun tıkırtısını duyabiliyordu. Derin bir nefes aldı, adam tekrar gülünceye kadar kendini biraz daha iyi hissetti ve adamın oyun oynadığını fark etti

onunla birlikte. Üç kat kilitli olan ve üzerinde zincir bulunan ön kapıyı tekmeleyebiliyorsa, dayanıksız kilidiyle banyo kapısını tekmelememesine imkân yoktu.

"Kokunu alabiliyorum, cadıcık. Bir necrotech gibi değil, bir cadı gibi kokuyorsun."

Nekrotek de neydi ve o canavar ona cadıcık derken ne demek istemişti?

Tia küvetin yan tarafındaki duvara bastırmaya başladı. Belki de ilk kez yaşadığı bir yerde duvarın zayıf olmasını umuyordu. Duvar sanki bir bombadan sonra hâlâ ayakta kalacakmış gibi davranıyordu.

"Koş küçük cadı, içeri geliyorum."

Ayağa fırladı ve kendini koşmaya hazırlayarak küvetten dışarı atladı. Adam kapıyı tekmeledi ve kadın koşmaya başladı. Aklının sadece bir kısmı onun dışarı çıkmasına izin vermek için yana döndüğünü fark etti.

Beyni ön kapıya gitmesini söylüyordu ama o arka kapıya yöneldi. Neden? Çünkü evinin önündeki sokakta yürüyen iki canavar vardı ve bu hiç de güvenli görünmüyordu. Kapıya çarptı, kilidi çevirdi ve beyni onu yakalamadan önce merdivenlerden aşağı indi. Nereye gidebilirdi ki? Canavarı annesinin evine götürmesi söz konusu bile olamazdı.

Saklanması gerekiyordu. Evinin arkasında küçük bir ormanlık alan vardı ve orayı avucunun içi gibi biliyordu. Saklanabileceği üç ya da dört yer vardı. Ne demişti? Kokusunu alabileceğini. Bildiği kadarıyla kokmuyordu ama eğer kokusunu alabiliyorsa, o zaman suyun içinden geçmesi gerekiyordu.

"Neredesin, küçük cadı? Bahse girerim tadın çok güzel olacak. Kızıl saçların beni şok etmişti, kremi kahverengi teninle birlikte beni çağırıyordu. Kalın kalçaların ve bırakmayan bir kışın vardı. Hayatımın en güzel yemeğini yapacaksın."

Ormanda koşmak daha önce hiç yaptığı bir şey değildi. Sakin bir tempoda yürümek ona göre idi. Koşmaya devam et, diye bağırdı içinden. Neredeyse varmıştı. Soğuk ve ölü olmaktansa soğuk, ıslak ve titriyor olmayı tercih ederdi.

Çılgılık attı! Tam karşısında banyoda gördüğü erkek duruyordu. Ona iyice bakamamıştı, ama şimdi onu tüm ihtişamıyla görüyordu. Tia aniden durduğunda dizlerinin üzerine çöktü.

"Küçük cadı, kokun neden tanıdık geliyor? Ölmeye hazır mısınız?"

Ona baktı ve neredeyse kusacaktı. Adam bir dehşetti. Yüzü şekilsizdi ve ağzından dişleri sarkıyordu. Gözleri gece kadar siyah görünüyordu. Ama vücudu çok güzeldi. Bir yüzücü ya da belki hafif bir vücut geliştirmeci gibi sıkı bir vücudu vardı. Yüze geri döndü.

Sanki gerçek yüzü değil de bir maskeymiş gibi titriyor ve dalgalanıyordu.

"Yüzün neden sürekli dalgalanıyor?" Madem ölecekti, o zaman soru da sorabilirdi.

"Bunu görebiliyor musun?"

"Görebiliyorum."

"Cadıcık." Elini kaldırdı ve sonra korku kayboldu ve kadının baktığı erkek bir model olabilirdi.

"Daha iyi. Diğer şey beni deniz tuttu. Sanırım burada öleceğim. Çabuk olabilir misin?"

Öldür onu. Neden burada durmuş delirmiş gibi davranıyordu? İlkel modda değildi. Hiç girmede. Cadılar Bayramı'nın ne olduğu önemli değildi. Bu yüzden sahte bir yüz takıyordu.

Bir adım daha yaklaştı ve kadının irkilmesini izledi. Tek yapması gereken boynunu kırmaktı ve bir canavar olma kriterlerini karşılayacaktı.

"Neden topraklarımıza gelip bizi terörize ettiniz?"

Acıyla kükredi. O kadar gürültülüydü ki, halkı onun çağrısına cevap verdi. Toprakları mı? Bu topraklar, bu dünya ona ve halkına aitti ve o bunu geri istiyordu. Ölmekte olan dünyalarına sahip olabiliyorlardı.

Ağaçlar ona karşılık verdi. Yapraklar canlandı, krallarının burada olduğunu kabul ettiler.

"Bu, etrafınızda gördüğünüz ve görmediğiniz her şey bize ait. Halkınız bunları bizden çaldı." Kızın ağzının açılıp kapanmasını izledi.

"Hayır. Yalan söylüyorsun!"

"Öyle miyim?" Onu üst kolundan tutup ayağa kaldırdı. "Bana bak ve yalan söylediğimi söyle. İzle." Bir ağaca doğru yürüdü ve ellerini üzerine koydu.

Boyu kendisinden biraz uzun olan ağacın, onun eliyle büyüüp ulu bir meşeye dönüşmesini izledi.

Gördüklerini inkâr etmeye çalışarak başını salladı.

"Buraya gel, cadı kız." Bunu öyle derin bir sesle söylemişti ki, kız ayaklarının hareket etmesini engelleyemedi. "Şu çiçeğe dokun."

Tia dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı, ama bunun bir önemi yoktu. Zaten soğuktan ve çamurdan titriyordu. Uzanıp çiçeğe dokunduğunda elleri titriyordu. Bir şey olmaması için sessizce dua etti. Çiçek büyüdüğünde sessizce lanet okudu.

"Babanın adı ne?"

"Bilmiyorum, ama bilseydim de sana söylemezdim." Erkek, sırf tanrı gibi görüldüğü için ona emir verebileceğini düşünüyordu. Başka bir şey daha düşündü.

"Kimse onun patronu değildi." Döndü ve kaçtı. Adam onu sadece on adım koşmuşken yakaladı. O kadar uzağa gittiğinden emindi çünkü adam onunla oynuyordu.

Onu omzunun üzerinden fırlattı ve evine doğru yürümeye başladı.

"Yaramaz küçük cadı." Adam kızın kışına vurdu ve kızın canı yanmasına rağmen ses çıkarmayı reddetti.

Tia ortalığın karışmak üzere olduğunu biliyordu.

Chapter Three

TIERAN onu yatağa fırlattığında TIA irkildi. Sertçe yutkundu ve ona bakmak için doğrulup sonunda dizlerinin üzerine çöktü. Beklediği şey bu değildi. Şimdiye kadar ölmüş olması gerekiyordu, öyleyse neden acele ediyordu? Onunla oyun mu oynuyordu? Ama gerçekten öyle düşünmüyordu. Bu işte tahmin ettiğinden daha fazlası vardı.

"Ne var? Neden? Kafam çok karıştı."

"Benim de öyle, cadıcığım. Benim de kafam karıştı. Ölmüş olmalıydın."

"En büyük ihanet eylemini gerçekleştirmeliydim. Seni öldürüp hayatıma devam etmeliydim ama yine de buradayım. Neden? Sende beni ilkel bir seviyede çağıran şey ne? Ben düşman görmüyorum, cadıcık. Bir dişi görüyorum. Fethetmek istediğim bir dişi. İstedğim bir... Hayır, bu imkansız."

Ona arkasını döndü, sırtını göstererek açık bıraktı, kendini savunmasız bıraktı. Tia neredeyse kendi kendine gülecekti. Sanki ona bir şey yapabilirmiş, sanki onu incitebilirmiş gibi. Ama bir yanı bunu istiyordu. Bir yanı eline bir bıçak alıp sırtına saplamak istiyordu. Diğer yanı ise kollarını onun beline dolamak ve sıkıca sarılmak istiyordu. Deliriyor muydu? Her 30 yılda bir Cadılar Bayramı gecesi bu anlama mı geliyordu? Her kadın ya da en azından bu kadın deliriyor muydu? Onun nesi vardı ki? Kendi bedeninde bir seyirci gibi hissediyordu.

Uzanıp ona dokunmak, onu rahatlatmak istedi. İnsan bir canavara nasıl teselli verebilirdi ki? Bilmiyordu, ama bu gecenin

farklıydı, olacağını düşündüğü hiçbir şey olmayacaktı, gelecek değişiyordu. Ve o bir şekilde tüm bunların merkez üssüneydi. Bunu düşünmek için çok fazlaydı. Zihnini meşgul edecek başka bir şeye ihtiyacı vardı, hem de hemen.

"En büyük ihaneti işlemek senin için ne ifade ediyor?" Hiç mantıklı değildi; o bir canavardı. Bir canavar nasıl olur da ihaneti düşünebilirdi? "İhanet, kendime ihanet etmek. Masumları öldürme eylemidir." Arkasını döndüğünde, siyah olduğunu düşündüğü, karanlık olan ve bir şekilde ruhunun karanlık olduğu anlamına gelen gözlerinin aslında lacivert olduğunu görebiliyordu. Ve nettiler. Ve onun gözlerinde bir anlayış, bir bilgi başlangıcı görebiliyordu. Bu konuşma sona ermişti. Her şey gözleri.

Tia uzanıp onun gözlerinin ardında şekillendiğini gördüğü bilgiyi koparmak ve neler olup bittiğini anlayabilmek için kendine vermek istedi. Bir hırıltıyla yaklaştı ve onu kucağına aldı. Bu hırıltı onun varlığında yankılandı.

Kalbinin daha hızlı attığını hissedebiliyordu. Göğüsleri sanki biri onları okşamış gibi hissediyordu. Kükusu daha da nemlendi. Hırıltısı onunla konuşuyordu. Sanki içinde yankılanan yabancı bir dil gibiydi. Onu kucağına aldı ve banyoya götürdü.

"Soyun," diye emretti. Bu da neydi böyle? Hayır, bunun olmasına imkân yoktu. "Soyun." Sesi odada bir yankı gibi yankılanarak her taraftan ona saldırıyordu.

Islak ve çamurluydu. Evet, soyunması gerekiyordu. Arkasını dönerek, tüm kıyafetlerini çıkarırken ona sırtını verdi. Adamın küvete gidip duşu açmasını ve sonra dışarı çıkmasını göz ucuyla izledi.

Bu kolaydı, değil mi? Belki de yemeğini temiz seviyordu. Titredi çünkü ne yazık ki onun kendisini bıçak ve çatalla değil, daha çok dili ve ağzıyla yediğini düşünüyordu. Evet, yine ürperdi.

Duşa girdi ve en sevdiği duş jeline uzandı çünkü eğer onun düşündüğü şeyi düşünüyorsa, bu gece farklı bir şekilde sona erecekti. Kendinden utanmalı mıydı? O bir canavardı, değil mi? Neden herhangi bir zamanda bir canavarla sevişmek istesin ki? Vücudu ona nasıl böyle ihanet edebilirdi? Sanki kendi bedeninde bir yolcu gibiydi. Ama bu da doğru değildi.

Tia ne yaptığını ve ne yapmak istediğini çok iyi biliyordu. Duşta acele etmedi, bundan sonra ne yapacağından emin değildi. Seks düşüncesi. Uzun zaman olmuştu ama giyinebilirdi de.

Banyoda bir yerlerde temiz ve kuru kıyafetleri olduğundan emindi ve sonra kapıya doğru bir kez daha koşabilirdi. Ama onu ilk seferinde yakaladıysa, yine yakalayacaktı. Ne yapması gerekiyordu? Sürekli koşmalı mıydı? Yani zaman dolana ve onlar gidene kadar mı? Ne oluyordu? Annesinin ve diğerlerinin yaptığı şey bu muydu?

Hayatında ilk kez ve belki de son kez, kaderiyle yüzleşme zamanı gelmişti. Duştan çıkıp bir havlu aldı ve kurulandı. Sonra başka bir havlu alıp vücuduna sardı.

Banyodan çıktı. Çünkü bazen kim olduğun önemli değildir. Kaderinle gerçekten yüzleşmelisin.

"Adın ne senin?" O sordu. "Tieran, senin?"

"Tia."

"Güzel Tia." Onu bileğinden yakaladı ve çekti. Kız kendini onun kucağında buldu.

"Hayır, kesinlikle olmaz, ta ki siz bana ihanet dediğiniz şeyi neden yapmak istemediğinizi söyleyene kadar." Kalçasını okşamaya çalışan elini durdurdu.

Bu onu elini göğsüne koymaktan ya da rahatlamak için kucağında kıpırdanmaktan alıkoymadığı gibi, kalçalarının arasında devam eden insana benzer ya da canavarca, insana benzer büyümeyi hissetmesini de engellemedi. Gerçekten de aşağıya bir yolculuk yapmak istiyordu.

Güldü ama bu kendini aşağılayıcı bir gülüştü. Bu onu rahat hissettiren bir şey değildi.

"Anlamıyorum. Lütfen açıklayın." Ondan açıklamasını istemeye hakkı var mıydı? Muhtemelen yoktu ama yine de üzerinde havludan başka bir şey olmadan onun kucağında oturuyordu. Kapısını ve banyo kapısını kıran oydu. Yani evet, ondan açıklama isteme hakkı vardı. Her otuz yılda bir, All Hallows' gelir.

"All Hallows' mu?" Başını eğdi, bir cevap arıyordu. "Sizin Tüm Yortular dediğiniz zamana biz Tüm Yortular diyoruz." "Tamam, anladım, devam et."

"Siz necrotech'siniz."

"Pekâlâ, durun. Nekrotek nedir?" Bu konuşma çoktan ondan uzaklaşmaya başlamıştı.

"Nekrotek, bir büyü kullanıcısı, genellikle kötü bir büyü kullanıcısı ve bir bilim adamından türetilmiş bir terimdir. Anladığım kadarıyla bilim adamlarınız bir zamanlar bu toprakların en iyileriydi. Sonra bir gün dünyanızı yok etmeye başladılar."

"Nedenini bilmiyorum, nasıl olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Tek bildiğim benim dünyama geldikleri. Bu dünya bana ve benimkine ait."

Halkını savunmak, ayağa kalkıp olmaz diye bağırarak istiyordu. Onun meşe ile yaptığını gördüğü şey, tanıdığı hiçbir insanın yapamayacağı bir şeydi. Annesi dışında kimsenin onun çiçeklerle neler yapabileceğini bilmemesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Fısıldadıkları saçma sapan sözlerle burada yaşayan herkesi bir şekilde ölmekte olan dünyalarına taşıdılar ya da ittiler ve iki dünya arasında her otuz yılda bir Cadılar Bayramı'nda bozulan perdeyi yarattılar." Boynuna ulaşana kadar parmağını onun yanağında gezdirdi. Eli onu okşamaya devam etti. "Sonra bundan daha da kötü bir şey yaptılar. İster lanet deyin, ister bilimsel saçmalık, ister kara büyü. Adına ne dersiniz deyin fark etmez.

Halkımı lanetlediler. Ve her otuz yılda bir, akıllarını kaybediyorlar. Nekroteklerin olmaları gerektiğini düşündükleri şeye dönüşüyorlar." Adamın gözleri kapandı ve kadın adamın vücudunun şiştiğini ve sonra normale döndüğünü gördü.

"Kurtlar, vampirler, hayaletler ve hatta iblisler. Bu lanet, halkımı yüz binlerce yıl önceki hallerine düşürmek için tasarlandı. Uygarlıklarını ellerinden aldı ve onlara yakıp yıkan canavarların anısından başka bir şey bırakmadı. Sonra da buraya öldürmeye geliyorlar. Halkımın tek istediği bu."

Kalbinin onun için kırıldığını hissetti. Ondan gelen haklı öfkeyle karışık hüznün ona dokundu.

"Sadece öldürmek istiyorlar ama bunlar benim halkım değil." Ona baktı, kendisini duyduğunu ve sadece kâbusların canlanmadığını görmek için yalvardı. "Topraklarına geri dönmenin, onunla bağ kurmanın keyfini çıkaramıyorlar." Esintiyi tenlerinde hissetmek, okyanusun kokusunu burunlarında duymak, dağların ve ağaçların güzelliği, tüm bunlar onlara devam etme gücü vermeliydi. Bunun yerine, milyonlarca yıl önce oldukları ama artık olmadıkları bir şeye geri döndüler." Sanki tüm cevaplar ya da sadece ihtiyacı olan cevap ondaymış gibi onu kendine doğru çekti.

"Ben hariç hepsi. Ve bu yıl ben de ihanet etmeye ve asla olmamam gereken bir şey olmaya, asla yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya karar verdim. Ve hedefim sendin."

Erkeğin daha önce öldürmediğini, sadece öldürdüğü kişinin masum olmadığını söylediğini fark etti. Daha önce hiç öldüren bir erkekle birlikte olmamıştı ve bu fikirden bile kaçacağını düşünmüştü. Öldürdüğü kişinin ellerinin temiz olmadığını bilmek onun işini biraz daha kolaylaştırdı.

"Ve şimdi hedefim bir havluyla kucağında oturuyor. Ve ben onu hayatımda gördüğüm en karşı konulmaz kadın olarak görüyorum."

Aynı anda hem tahrik olup hem de nasıl korkabilirdi? Çünkü tam olarak öyleydi.

Onu arzuluyordu. Onu çırlıçıplak soymak, neye benzediğini görmek istiyordu. Yine de korktu çünkü adam açıkça kendisinden farklıydı.

O insan değildi. Bunun "eğer "i, "ve "si ya da "ama "sı yoktu. Peki bu konuda ne yapacaktı? Bilmiyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu. Her şey garip geliyordu. Bu bir test miydi? Elleri saçlarına gitti, sonra çekmeye başladı. Bir eli gözlerini ovmaya başladı. Ve sonra, daha ne olduğunu anlamadan, kendine sarıldı ve onun kucağında sallanmaya başladı.

Tia kendine sımsıkı sarılıyordu çünkü aynı anda hem korkuyor hem de tahrik oluyordu. Onun kendisine zarar verebileceğini bilse de, içinde bir his vardı ve bu çok aptalcaydı. Hissediyordu, hayır, onun kendisine zarar vermeyeceğini biliyordu, bu da daha önce kaç kadının bu duyguya sahip olduğunu ve kaçmadıkları için artık olmadıklarını merak etmesine neden oldu.

"Şimdi sana neler yapabileceğimi anlıyorsun, ama sana neler yapmayacağımı, sana neler yapmayacağımı anlıyorsun." Derin sesi onu düşüncelerinden uyandırdı ve ona odaklanmasını sağladı. Kendini huzur içinde hissetti. Eğer ona yanlış yapmışsa karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceği bir adamdı. Ona hiçbir şey yapmamış olsa bile, aynı sokaktan geçerken güvenilebileceği tek kişi oydu.

"Neden sana zarar vermeyeceğim? Kim olduğun yüzünden olabilir, ama ben kim olduğum yüzünden olduğunu düşünmeyi tercih ederim. Çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, vatana ihanet etmem mümkün değildi." Adam ona gülümsedi ve kadın ilk kez dişlerini gerçekten gördü. Kalbi onun ne olduğunu bilmekle çırpındı.

"Masum birini öldürmeyeceğim. İşte ben buyum. Söyle bana, Tia, sen kimsin?"

Sorabileceği o kadar çok şey vardı ki. Neden bu? Havadaki ulumaları ve hırlamaları duyabiliyordu ve bundan nefret ediyordu.

Kapılarını kilitleyip yerlerine çömelirken halkının yüzündeki korkuyu gördü ve gecenin sonunda hâlâ hayatta olacaklarını umdu.

"Kim olduğumu bilmiyorum ama şunu biliyorum. Bunun böyle devam etmesine izin vermeyeceğim. Bir şeylerin değişmesi gerekiyor." Ona baktı, onu gördüğünden beri yapmak istediği tek şeyi yapmak için kendini cesaretlendirdi.

Tia ellerini onun boynuna doladı ve başını aşağı çekti. Onu öpmeden önce kulağına fısıldadı.

Chapter Four

Tieran onu kollarına aldığında TIA'nın midesi bulandı. Bir kenarda, gözünün ucuyla mavi ön kapısının menteşelerinden sarktığını görebiliyordu.

Kadın gördü ama fark etmedi. Onu oturma odasından geçirdi, yarısı içeride yarısı dışarıda duran banyo kapısının yanından geçirdi. Banyoya yakın olan yatak odasını görebiliyordu. Neyse ki o kapı sağlamdı.

Yatak odasına girdiklerinde Tieran ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapattı. Onu yatağa götürdü ve sanki çok değerliymiş gibi yatağa yatırdı. Ona altın, gümüş ya da elmas gibi, bu gezegende kolay kolay elde edemeyeceğiniz bir şeymiş gibi davranıyordu. Eskiden kendisine ait olduğunu düşündüğü gezegende.

Ama artık buranın gerçekten ona ait olmadığını biliyordu. Birisi orijinal sakinleri topraklarından vazgeçmeleri için kandırmıştı.

"Çok güzel, Tia." Sesi derindi.

Bunun içini titretmesine bayılıyordu. Kanı daha hızlı akıyor ve kalbi alışık olmadığı bir tempoda atıyordu. Bunu istiyordu, bu adamı, bu canavarı, kendi yaratmadığı bir soykırımdan sağ kurtulanı.

Onun dışında herkes için bir canavardı. Ve merak etti, diğer insanlar da böyle mi hissediyordu? Mafya babası ya da insanların canavar dediği diğer erkekleri seven insanlar da böyle mi hissediyordu? Dünyanın geri kalanının erkeği ya da erkeği bir şekilde görebileceğini ama kendilerinin onları tamamen farklı ve arzu edilir bir şey olarak gördüğünü bildikleri için mi böyle hissediyorlardı?

Adamın eli yanağını okşamak için aşağı uzandı ve kadın adamın elinin hafifçe titrediğini düşündü.

Ve sadece bu sarsıntı bile onu daha çok istemesine neden oldu. Ona dokunmak istedi. O kendisini yiyip bitirirken, o da onu yiyip bitirmek istiyordu.

"İçimdeki bu duyguyu, sana yakın olma arzusunu anlamıyorum," diye itiraf etti, deliriyor mu yoksa hayal mi görüyordu bilmek istiyordu. "Bazen olur, ya da en azından babam bana böyle söylerdi. O halkımızın yüce kralıydı." Babasını düşünürken sesi sertleşmişti. Oğlunun belli bir cadı kızla kurduğu bağ hakkında ne derdi acaba?

"O halkımızın yüce kralı." Sesi daha da derinleşti. Tia ondan gelen hüznü hissedebiliyordu.

Onun üzülmesini istemiyordu. Doğrulup oturdu. Ve bildiği bir sonraki şey, adamın ona tekrar sarıldığı oldu.

Artık yatakta değildi; onun kollarına sarılmıştı. Adam oturdu, ona sarıldı ve hafifçe sallandı. Bunun kendi rahatı için değil, onun rahatı için olduğunu biliyordu.

"Bana babandan bahset," dedi.

"Babam çok iyi bir erkektir. Bu konuyu burada bırakalım çünkü seni yiyip bitirmek üzereyim ve babamı bu konuşmaya dahil etmek," diye başını salladı, "yapmak istediğim şey değil.

Güldü. Hafif ve neşeliydi çünkü annesini de bu konuşmaya dahil etmek istemiyordu. Parmaklarını onun boynunda gezdirdi.

"Sen bir vampirsin, değil mi?"

"Onu ele veren neydi? Dişler mi?" Adam gülümsedi ve kadın dişlerinin inişini izledi.

Deriyi parçalayacak kadar keskindiler, ama onları her zaman bırakmıyordu. Bu onun kontrol edebileceği bir şeydi.

"Beni ısıracak mısın?"

"Evet."

Neden bu basit kelime amının zonklamasına neden olmuştu? Evet, zonkluyordu ve elini tutup çılgılık atana kadar ovmak istemesine neden oluyordu. Göğüsleri ağrıyordu ve meme uçları emilmek isteyen sert elmaslar gibiydi. Hepsi onu ısıracağını söylediği içindi.

Vay canına. Adam ona doğru eğildi ve kızın başı geriye düştü. Adamın dili dudaklarının üzerinde gezindiğinde bunu hissetti. Ağzını açtı ve adam

yuttu. Dili içeri girdi, yaladı ve dokundu, onu tattı, tanımaya çalıştı.

Onun dilini emdi. Dili onunkiyle savaşıırken çıkan inilti uygunsuzdu. Ağzını onunkine yaklaştırıp derinden öperken öpücük onu nefessiz bıraktı. Dillerinin buluşmasından ve dişlerinin çarpışmasından kaynaklanan elektriğin vücudundan geçtiğini hissedebiliyordu. Adamın nefesi onun nefesi oldu. Onun nefesi de onun nefesi oldu.

Sanki ikisi tek vücut olmuşlardı ve tek yaptıkları öpüşmekti. Tia sonunda geri çekildi çünkü nefes almaya ihtiyacı vardı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Elleri saçlarının üzerindeydi, kafa derisini okşuyor, sonra omuzlarına ulaşana kadar boynundan aşağı iniyordu. Oradan, elleri vücudunun ön tarafında, göğsünden aşağıya doğru hareket ederken, giydiği havlunun içinden meme uçlarını daire içine alana kadar hissetti.

Meme uçlarından birini çimdikleyerek vücudunun arzusuyla kızarmasına neden oldu. Nasıl bu kadar muhtaç olabilirdi? Adamın sorusuna hiç cevap vermediğini hatırlamakta zorlanıyordu. Yanıyordu ve arzu doluydu. Soru sanki hiç orada olmamış gibi uçup gitmişti.

"Cadıcığım, bu havluyu çıkaracağım. Hayır demek için tek şansın bu, çünkü başladığımda ne bu dünyada ne de seninkinde hiçbir şeyin beni durduramayacağını biliyorum. Evet ya da hayır, cadıcık, şimdi konuş ya da sonsuza dek sus."

Hayır demek istedi; yapması gereken buydu ama vücudu hayır demesi gerektiğine inanmayı reddetti. "Evet," güçlü ve gururlu bir şekilde çıktı.

Yarının ne getireceğini bilmiyordu, hatta gecenin geri kalanının ne getireceğini bile bilmiyordu. Bunun bir önemi var mıydı? Hayır, bu onun zamanıydı, onların zamanıydı ve birlikte bu dünyayı ateşe vereceklerdi.

Kadın derin bir nefes alıp göğüslerinin zıplamasına neden olurken adam havluyu üzerinden çıkardı. Uzanıp göğüslerinden birini eline almadan ve okşamadan önce hareket ettiklerinde onlara baktı.

"Mükemmel, bir avuçtan biraz daha fazla, tam sevdiğim gibi." Cadı kız kremsi kahverengi bir tene ve ağzını sulandırıp dişlerini sızlatan kıvrımlara sahipti. Onun kanını tatmak, ikisini bir yapmak istiyordu.

Sanki göğüslerinin ne kadar büyüyeceğini ya da küçüleceğini söyleyebilirmiş gibi, elinde olmayan bir şeyle övünüyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü

Ona övgüler yağdırıyordu ve o da bunun için oradaydı.

"Çok güzel." Eğildi ve kızın meme uçlarından birini ağzına aldı.

Tia kalçalarını havaya kaldırdı, kendisinden anlaşılmaz zevk sesleri gelirken sürtünecek bir şey istiyordu. Başı bir o yana bir bu yana dönerken doğru dürüst düşünemiyordu. İstiyordu, ihtiyacı vardı.

Diğer göğsünü sıkı ve ateş vücudundan amına doğru aktı, içinde arzu ve tutkunun tutuştuğunu hissederken çığlık atmasına neden oldu.

"Bana ne yapıyorsun?" İnledi, çarşaflara tutundu, sanki onlar onu tutacakmış ve içinden geçen tüm farklı duygularla uçup gitmeyecekmiş gibi.

Kadın boşalırken homurdandı, gerçekten. Kendini boşalırken hissettiğinde vücudu kasıldı.

"Bu da ne?" diye inledi. Zevk onu parçaladı ve yine de yoksun hissetti çünkü vücuduna karşı sert bir şey yoktu ve onun sert, kalın ve son derece uzun horozu tarafından olmak istediği şekilde doldurulmuyordu.

Parmakları göğüsleriyle oynarken meme uçlarını yalarken ona "Benim halkım buna eş bağı diyor," dedi. Sıkı, yaladı, emdi ve öptü. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Eş bağı mı?" Sesi titriyordu, kelimelerin çıkıp çıkmayacağından emin değildi ama yine de denedi. "Nedir o?" Ürperti hâlâ vücudunu yalıyor, ateşten diller gibi hissediyordu.

"İnsanlarım ruhlarının diğer yarısını bulduklarında bunu yaşarlar." Bu gerçek miydi? "Nereden bilebilirdim ki? Senin insanların da benimkilerle aynı şeyi yaşadığına nasıl inanabilirdim? Yine de sen tamamen insan değilsin. Değil misin, cadı kız?"

"Elbette öyleyim." Onun insanlığını sorgulamaya nasıl cüret eder? "O zaman bana babanın kim olduğunu söyle."

Babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesi onun kim olduğunu söylemiyordu ve bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Sen giyinikken ben neden çıplağım? Burada bana yanlış gelen bir şeyler var." Al bakalım, Bay Vampir.

Ona gülümsedi. Gözlerindeki bakış nazikti ve tutkulu değildi. Bu olmazdı.

"Pekâlâ, soyun, çünkü sen soyunmazsan ben giyineceğim. Yani, bu size adil geliyor mu?"

Güldü ve ayağa kalktı, gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde kıyafetlerini çıkardı ve kısa süre sonra önünde duruyordu, doğduğu gün gibi çıplaktı ve buna bayılıyordu. Gözlerini adamın gür siyah saçlarından lacivert gözlerine, sivri burnuna, sonra da cömert dudaklarından göğsüne indirdi.

"Çok güzeldi." O mükemmeldi. Tia onun mükemmelliğine bakarken yutkunmakta zorlanıyordu.

Kasları zarıftı ve dokunulmak için yalvarıyordu. Göğüs kaslarını yalamak istiyordu. Meme uçları ona sesleniyor, yalanmak için yalvarıyordu.

Gözleri adamın beline, karın kaslarına ve daha da aşağıya inerek gururla dışarı fırlayan sikini gördü. Kalın, kıpkırmızı ve koyu renk bir başı vardı. Kalçaları sıkıydı, kastan başka bir şey yoktu.

Bacaklarını ayaklarına kadar takip etti, lanet olsun, ayak fetişi yoktu ama onlar da seksiydi. Bir yüzücünün yapısına sahipti. Onu kaldırıp taşıyabilecek kadar kaslı, uzun ve zayıftı. Kalbi çırpındı ve zevk karıncalanmaları içinden geçerken midesi sıkılaştı.

Elini uzattı. Adam onun elini tuttu ve kısa süre sonra yatakta hemen onun yanında yatıyordu.

"Seksi," diye homurdandı.

Tia iki elini adamın göğsüne koydu ve adam sırt üstü döndü. Tia onun üzerine tırmandı ve dudaklarından başladı, şehvetli bir sesle açılana kadar öptü ve ısırdı. Tia açgözlülükle, nefes alma ihtiyacıyla soluk soluğa kalana kadar onun ağzını aldı.

Gözleri bir an için çakıştı ve kız sertçe yutkundu, onunkilerin ardındaki şimşek hızındaki duyguları çözemedi.

"Seni ısırdığımda, hayatlarımızı sonsuza dek birleştireceğim."

Bu konuda söyleyecek bir şeyi olmalıydı, değil mi? Neden kaçmıyordu? Doğru hissettiriyordu. Beklediği şey buydu. Ona her uzandığında elinden kayıp giden o zor şey.

"Her Cadılar Bayramı'nda ya şeker ya da şaka vardır. Lütfen bu ikram olsun." Bunu ona söylemiş olsa da, bu aynı zamanda dinlemek isteyen herkes için bir duaydı.

Bu, hayatını sonsuza dek değiştirmeye karar verdiği andı. Sadece bunu atlatmak için değil, aynı zamanda bu aceleci kararından asla pişmanlık duymamak için de dua etti.

Göğsüne doğru eğildi ve göğüs uçlarından birini ağzına alırken, eli göğüs kaslarını keşfetmeye gitti. Onun zevk iç çekişleri

Vücudunun sanki küçük sarsıntılar onu sarsıyormuş gibi hareket etmesi de onu teşvik etti. Yaladı, ısırdı ve ondan yüksek sesli bir inilti gelene kadar ara sıra öpücükler kondurdu.

"Merhamet," diye homurdandı.

Beklediği de buydu. Tia'nın, onun kendisini etkilediği kadar kendisinin de onu etkilediğini bilmesi gerekiyordu. Karın kaslarını okşayınca kadar vücudunda aşağı doğru ilerledi. Yalamak ve kemirmek için durduğu yer burasıydı. Sert göğüs kaslarına ve altılı paketine bakmak kafasına gitti. Sonra kalın ereksiyonu yüzüne gelene kadar devam etti.

Başını yaladı, adamın ön sperminin tadına baktı.

"Henüz değil, cadıcık." Tieran homurdandı ve onu vücudundan yukarı çekti. Hızlı bir hamleyle onları ters çevirdi, böylece kız onun altında kaldı. "Tekrar söyle bana," diye fısıldadı kulağına. Sesi, ağır bir elin en yumuşak ipeği okşaması gibiydi.

"Evet, beni senin yap," diye haykırdı Tia. Kendine engel olamıyordu. Adamın ereksiyonu amının dudaklarına yaslanmıştı. Sıcaklığı vücuduna yayılıyordu. Meme uçları adamın göğsüne bastırılmıştı ve ne kadar yakın olsa da daha yakın olmak için can atıyordu. Onu yutmak ve yutulmak istiyordu. Adam onundu ve gitmesine izin vermeyi reddediyordu.

Dişleri düştü ve kadın gözlerini kapatarak acıya hazırlandı. "Tatlı, masum, cadı kız."

Onunla tartışacaktı ama parmakları yarığını okşuyor, sonra da klitorisile oynuyordu.

"Cehenneme kadar evet," diye bağırdı.

Kalçalarını ileri doğru savurdu, siki kadının amına girdi ve derinlere dalarken onu iyice açtı. Aynı anda dişleri de derisini kırarak derinlere indi. Tia ikili girişte çılgılık attı. Acı içinde değildi, ama onu dolduran zevk karşısında şok içindeydi.

Hiç bitmesini istemiyordu. Adamın kalçaları onunkilerle aynı anda hareket ediyordu. Aletini daha derine itmesi onu ihtiyaçtan kıvrandırıyor ve sonra ağzının damarlarını çektiğini hissediyordu. Gökyüzünde patlayan renkler mi görüyordu, yoksa bu onun hayal gücü müydü?

Tia üzerine çıkana kadar döndü. Dişleri çıktı ve bileğini ısırıp ağzının önüne koymadan önce yarayı yaladı. Tia eğildi ve adamın kanını yaladı. Beklediği zengin demir tadı değildi bu. Kanının tadı şimdiye kadar içebileceği en iyi şampanya gibiydi.

İçtiğini hayal et. İçinden en iyi afrodizyak gibi geçti. İyi ilaçlar istediğin zamanki gibiydi.

Tia, meme uçlarının acı verecek kadar gerildiğini ve amının sanki onu boğmaya çalışıyormuş ve aynı anda asla bırakmayacakmış gibi sikini daha sıkı ve daha sıkı kavradığını hissederken ona binmeye devam etti. Amı yanıyordu ve Dünya'dan ayrılıp göklere tırmanırken alevlerin büyüdüğünü hissediyordu.

Melekler onlar için şarkı mı söylüyordu? Kutsal koroyu duyabildiğinden emindi.

"Tieran!" Vücudu spazm geçirmeye başladığında bir çığlık attı.

"Tuttum seni. Benimle gel." Birlikte, onları bu kadar yukarı çıkaran ve sonra can yeleği olmadan bırakan, sadece onları tekrar tutkunun sancılarına geri götürmek için serbest bırakma hız trenini yükselttiler. Adamın taşaklarının tekmesi ve kadının amcığının sıkılması sonunda yerini yorgunluğa bırakana kadar bu sürekli devam etti.

Tia onun göğsüne yaslandı, gözlerini açamıyor ya da başını kaldıramıyordu. Adamın kalp atışlarını duyabiliyordu. Biraz zaman aldı ama kalbinin onunkiyle mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark etti. İki yarının bir bütün haline geldiğini bu şekilde anladı.

Chapter Five

TIA uykusunda gözlerini kırıştırıyor, onu tutan kollarda biraz daha rahat etmeye çalışıyordu. Tieran tarafından kucaklanmanın verdiği hissi seviyordu. Tek yapmak istediği güneş doğana kadar uyumak ve sonra gözlerini açıp onun lacivert gözleriyle buluşmaktı.

Kapanan bir kapının sesi uykusunu böldü, ardından başka bir kapı kapandı ve farkına varmadan, birbiri ardına kapanmaya devam eden kapılar onu rahatsız etti. Tek yapmak istediğim uyumaktı," diye yakındı. Sesi ona uyanık olduğunu düşündürmüştü, belki de? Tia artık yatakta değildi ve Tieran da yanında değildi. Nerede başlayıp nerede bittiğini göremediği uzun bir koridorda duruyordu. Her iki tarafta da kapılardan başka bir şey yoktu ve onlar da açılıp kapanıyordu.

Bu bir rüya mıydı? Öyle olmalıydı ama o kadar tuhaf bir rüyaydı ki ne yapacağını bilemiyordu. Tek yapmak istediğim az önce dünyamı sarsan adama sokulmakken neden rüya görüyorum?

"Bak, sanırım uyandı." Ses çift cinsiyetliydi. Ona erkek ya da kadın olduğunu söylemiyordu. Bu onu ürpertti çünkü farklı sesleri dinlediğinde genellikle duyduğu şey bu değildi.

"Öyle ve unutmayın, onunla tanışmak istiyorum. Onu tanımanın yanı sıra." Bu ses kesinlikle bir erkeğe aitti. Derindi ve aşına olduğu bir temposu vardı. Eğer daha iyi bilmeseydi, kimin konuştuğunu bildiğini söyleyebilirdi. Ama bu bir rüyaydı ve belli ki neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Acele et canım," dedi ilk ses. "Bütün gece bekleyemeyiz."

Erkek sesi kıkırdadı. "Güneş doğmadan önce önünde bir yolculuk var."

Tia gözlerini kapatıp çok dua ederse uykuya geri dönüp hayatındaki bu kesintiye görmezden gelebilir miydi acaba?

Çift cinsiyetli sesteki kahkahalar yükseldi. "Oh, canım, sen benimkilerden birisin. Böyle bir şey olmayacak."

"Ben neyim?" Onu sahiplenebilecek tek kişi annesiydi. Heck, gizemli I h and ran babasının bile onu geri almasına izin vermezdi. Rüya koridorunda yürümeye başladığında daha fazla kahkaha vardı.

Mavi bornozunu beline doladı ve kuşağını daha sıkı bağladı. Hayal gücünün ona kıyafet sağlaması ne kadar hoştu değil mi? Kot pantolon ve tişört daha iyi olurdu ama dilenciler ve diğerleri.

Uyumaya gittiğinde çıplak olduğu için, bunun bir rüya olduğuna dair önceki düşüncelerine katılmak zorunda kaldı.

"Canım," dedi çift cinsiyetli ses. Belki de beden dışı bir deneyim yaşıyorsun."

"Ona bulaşma," dedi derin ses, diğer sese bir isim takarak, ama bunu deşifre edebilmesi mümkün değildi.

"Neden buradayım? Kimsin ve ne istiyorsun? Bu rüya onu hayal kırıklığına uğrattıyordu.

"Bizi bulmanızı istiyoruz çünkü bulamazsanız bu çaba hepimizin yüzüne patlayacak."

Bu hiç komik değildi. Tia ayaklarını yere vurmak istedi. Bunun yerine koridorda yürümeye başladı. Ne zaman bir kapıya uzansa, ondan gelen bir soğukluk hissediyordu ve zihninin gerisinde bir şey ona dokunma diyordu. Bu yüzden yürümeye devam etti. Sanki kilometrelerce yürümüştü ve şimdiye kadar gün doğmuş olmalıydı. Sonunda mütevazı ve kolayca gözden kaçabilecek bir kapıya geldi. Diğer kapılardan farklıydı ve tokmağa uzandığında içinden bir sıcaklık yayıldı.

Durdu ve buraya ilk geldiğinde dikkat etmediği tüm kapılara daha yakından baktı. Umutsuzca buradan başka bir yerde olmak istemişti. Bu bir yalandı. Tieran'la birlikte olmak istiyordu. Koridor karanlıktı. Sanki gecenin bir yarısı kalkıp banyoya ya da bir şeyler içmek için mutfığa gitmeye yetecek kadar ışık veren bir gece lambası varmış gibi aydınlatılmıştı.

Kapıların hepsi uzundu; şimdi onlara baktığında devasa görünüyorlardı ve hepsi beyazdı, salondaki gece lambası etkisi onları her şeyden çok gölge olarak görmesini sağlıyordu. Tia kapıyı zar zor görebiliyordu. Kapının önünde duruyordu. Kapıdan gelen ısı olmasa, orada olduğunu bile bilmeyecekti. Farkına varmadan yanından geçip gidecekti. Dönüp diğer taraftaki kapıları da taradığında aynı şeyle karşılaştı ve kendisini olması gereken yere götürecek tek kapının bu olduğunu anladı.

Diğer kapılardan birine dokunmayı her düşündüğünde tüyleri diken diken oluyor, omurgasında korku boncukları oynaşıyordu. Bu kapıdan dönmeyi düşündüğünde ise göğsüne sanki kalp krizi geçirecekmiş gibi bir ağırlık oturdu. Tia elini uzatıp kapı kolunu tuttu ve daha fazla düşünmeden döndü.

Çıktığı koridor ne iyi ne de kötü hiçbir şey hissettirmiyordu. Sıcak ya da soğuk değildi; sadece öyleydi. Çok güzel bir odaya girdi. Sıcaklık etrafını sarmıştı. Bir süre daha kalmak istedi.

"Merhaba." sesi geniş alanda yankılandı.

"Burada kimse var mı?" Cevap gelmeyince yanlış odayı seçmiş olabileceğini düşündü. Kapının olduğu yere döndü ama kapının yerinde olmadığını fark etti. Arkasında duvardan başka bir şey yoktu. Gidebileceği tek yön ileriye, bu yüzden yürümeye başladı.

Yerler güzel, sıcak şeftali mermeriydi. Ayakları yere değene kadar ayakkabı giymediğini fark etti. Üzerindeki bornoz zarif bir elbiseye dönüşmüştü.

Bu, güzel bir baloda giyebileceği bir şeydi, bu arada hiç gitmemişti. Yirmi dokuz yaşındaydı; artık kendini geliştirmenin zamanı gelmişti. Başının üzerinde güzel avizeler vardı. Prizmalar muhteşemdi, yansıyan ışıktaki elmas gibi görünüyorlardı. Işık onları baştan çıkarıcı bir şekilde parlatıyordu. Dümdüz yürüdü, sağa ya da sola dönmesi mümkün değildi. Yine de etrafındaki mobilyaları görebiliyordu.

Mobilyalar kalın ve rahattı ama aynı zamanda çok pahalı görünüyor, sanki hayatında, hatta belki de dünyada hiç görmeyeceği bir şeymiş gibi. Bir çift büyük çift kapıya geldiğinde durdu. Krem rengindeydiler ve üzerlerinde altın işlemler vardı. Çok güzeldi.

Tia elini uzattı, çünkü bir peni için, bir pound için içeri girmişti. Ellerini kapı kollarının üzerine koydu ve bir adım geri atarak çekti. Kapılar yerine

ona doğru gelirken, içeriye doğru açıldılar. Bir anlık bakış ona bir taht odasında olduğunu söyledi.

Daha önce hiç böyle bir şeyin içinde bulunmamıştı ama bu çok açıktı. Tia uzay boşluğunda bir baloncuk diyebileceği bir şeyin içinde duruyordu. Hâlâ nefes alıyordu ve yıldızların soğukluğunu hissetmiyordu.

Duvar, zemin ya da tavan yoktu, bu yüzden ona baloncuk diyordu. Daha önce hiç tanışmadığı bu iki insanın huzurunda başka nasıl durabilirdi ki? Gözlerini uzayın güzelliğinden çevirip önündeki iki varlığa bakmak için kendini zorladı çünkü onlar insan değildi. İlki o güne kadar gördüğü en güzel pembemsi siyah saçlara sahipti.

Beline kadar inmiş gibi görünüyordu. Bu çift cinsiyetli olan olmalı. Tenleri o kadar kaymak gibiydi ki baktıkça yalamak istiyordu.

Diğeri iri yarı, kalın bir erkekti ve hiç mantıklı gelmiyordu ama bunun Tieran'ın babası olması gerektiğini biliyordu. Tahmininde yanılmadıysa perdenin diğer tarafında olması gerekiyordu.

"Neredeyim ben?" Şimdi hiçbir şeyin üzerinde durmadığı için bu soru daha da anlam kazanmıştı.

"Hoş geldin, Tia De La Rosa," dedi çift cinsiyetli olan ona.

"Bu benim soyadım değil."

"Evet canım, biliyorum. Kim olduğunu, ne olduğunu biliyorum."

Senden daha çok şey biliyorum ve sana de la Rosa demeyi seçiyorum çünkü sen busun."

Uzayın ortasında hiçbir şeyin üzerinde dururken güzel bir varlıkla tartışmayın. Tia kendini uyardı. "Adın ne?"

"Bana Mael diyebilirsiniz. Bugün üstlenmek istediğim kimlik bu ve halkınızın zamirler konusunda gerçekten endişeli olduğunu biliyorum. Bana onlar/onlar diyebilirsiniz." Tia zamirlere takılmamıştı.

Aslında, tüm dünya aynı zamiri kullanırsa daha kolay olacağını düşünüyordu. Hey, hepimiz kadın olalım. Hey, hepimiz hes olalım. Ya da belki hepimiz onlar olalım. Bu onun için gerçekten önemli değildi ama bu varlığın isteklerine saygı duyacaktı. Mael'in oturduğu taht canlıydı.

Yavaş yavaş değişiyordu ama tahtın bir bölümünden diğerine sürünen şeyleri izlemişti ve bunun bir hayvan ya da böcek olduğunu düşünmüyordu. Bu sadece yaşayan tahtın bir parçasıydı. Başını salladı ve Tieran'ın babasına bakmak için dönmeden önce gözlerini ovuşturdu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu. Ona Tieran'ı hatırlatan bir gülümseme ve göz kırpması verdi.

"Sanırım sorman gereken başka sorular var, cadı kızım."

Sesi onu rahatlattı, Tieran'a duyduğu gibi değil, daha çok onun için de bir baba gibiydi.

"Neden burada olduğumu zaten sordum ve henüz kimse bu soruya cevap vermedi. Neden başka bir soruya cevap vereceğinizi düşünüyüm ki?"

Mael, "Sizi varsayımda bulunmamanız konusunda uyaracağım," dedi.

"Soruyu sormadan neyin cevaplanıp cevaplanmayacağını nereden biliyorsunuz?"

"Mantık," diye yüzünü buruşturdu Tia. Gece bunun için çok geç bir saattti. Hafif bir müzik çalıyordu ve Tia kendini bu müziğin eşliğinde sallanırken buldu. Dans ettikçe sorular zihnini işgal ediyor, sonunda bir tanesinde duruyordu. Bilmesi gerekiyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Nihayet," dedi Mael. "Cevaplamaya değer bir soru.

"Söyle bana Tia," dedi Tieran'ın babası. "Sen benim oğlumla çiftleştin. İyi günde kötü günde onun yanında olacak mısın? On iki saatten daha kısa süren bir ilişkide bunu istemek çok zor," dedi. Tia sallanmayı bırakıp erkeğe baktı çünkü adam haklıydı.

Tieran ile ilişkisi on iki saatten az sürmüştü. Ona bağlı kalacak mıydı? Geçmişte yaşadığı tüm ilişkilerin bir görüntüsü vardı. O zaman da biliyordu, şimdi de biliyordu ki onlar doğru kişi değildi.

Tieran'ı kaybetme düşüncesi, ondan uzaklaşma düşüncesi onu hasta ediyordu. Onu takip edeceğini biliyordu, onu takip etmek ölüme kadar takip etmek anlamına gelse bile, eğer ikisinin birlikte olmasının tek yolu buysa.

"Evet, eşleri hiç duymadım ve bu kavramı anlamıyorum. Bildiğim şey şu. Ona öyle bir şekilde bağlıyım ki asla özgür olamayacağım."

"Cadı kızım, sen zeki bir kadınsın ve cevabın için minnettarım.

Benim soruma cevap verdiğiniz için biz de sizinkine cevap vereceğiz" dedi.

"Dünyalar arasındaki perde herkesin bildiğinden daha hızlı parçalanıyor." Mael dedi ki. "Ama insanların anlamadığı ve canavarların da anlamadığı şey, eğer dünyaları yok edilirse, eğer Tieran ve halkının yaşadığı dünya yok edilirse, o zaman asıl dünyalarının varlığının sona ereceği, çünkü Dünya'ya bağlı oldukları." Mael durup Tia'ya baktı, onun anlamasını umuyordu.

"Onlar olmadan Dünya da olmaz. Yani Tieran ve halkı ölürse herkes ölür." Tia üzerinde yaşadığı gezegenin öylece yok olacağını düşünemiyordu.

"Daha ne kadar sürecek?" Bu sorunu çözmek için ne kadar zamanı vardı? Herkesi dahil edebilirlerdi.

Tieran'ın babası ona "Bu son Cadılar Bayramı" dedi.

"Bunu durdurmak için ne yapacağız?"

Mael, "Biz değil, siz," dedi.

"Ben mi?" Tia bağırdı. "Ben insanım. Ne yapabilirim ki?"

"Böyle bir zaman için doğduğundan şüphe mi ediyorsun?" Mael sordu.

"Evet, bundan çok şüpheliyim."

Müziğin sesi yükseldi ve Tia kendini bir kez daha müziğin ritmiyle sallanırken buldu. Müzik uzanıp ona dokunuyor, ruhuna dinginlik dokunana kadar hissettiği öfke ve inançsızlığı okşuyor gibiydi.

"Buraya gel kızım." Tiernan'ın babası onu çağırdı.

Tahtın ayak ucunda durana kadar ona doğru sürüklendi. "Yaklaş," dedi adam. Tia basamakları tırmanarak tahtın üzerinde durdu. platformun tam önünde.

"Yepyeni bir dünya kurmak sizin ve Tieran'ın elinde, ancak bunu kurmadan önce size onun veremeyeceği bir şey vermem gerekiyor."

"Ne dedin? Kulağa hiç de şaibeli gelmiyor." Gülmeye başladı.

"Eğlenceli bir gelin olacaksın. Tieran'ın annesi, benim kraliçem, tüm bunlar olduğunda yok oldu. Bu dünyadan öbür dünyaya göç etmeden önce, bir gün gelinine aktarmam için bana bir lütufta bulundu. Sana gözlerini kapatmanı söyledim ama bunun için biraz inatçısın."

Tieran'ın babası eliyle göğsüne dokundu ve elini geri getirdiğinde avuç içi havadaydı, üzerinde canlı bir ateş vardı. Tia durduğu yerden alevleri görebiliyor ve sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Bir kraliçeden diğerine." Ateşe üfledi ve ateş onu tüketti.

Chapter Six

TIA ÇIĞLIK ATARAK UYANDI. Etrafının ateşle çevrili olduğu anısı o kadar yaygındı ki alevlerin etini yaladığını hissedebiliyordu. Gözlerini açıp vücuduna baktığında ateş hâlâ etrafını sarıyordu ama onu yakmıyordu.

Fark etmedi; çığlık atmaya devam etti. Tieran onu güçlü kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı ve kendini ona doğru bastırdı. Başını omzuna yaslanıp boynuna yaslanırken, kalp atışlarını göğsünde ve sıcak nefesini alnında hissedebiliyordu.

"Annem, ateş kraliçesi," diye fısıldadı. "Gideli çok uzun zaman oldu; onu özlüyorum." Tia annesi artık burada olmadığına ne yapacağını hayal bile edemiyordu.

Bu bir veriydi. İnsanlar bir gün ölecekti. Tanrım, bu düşünce bile kalbini kırıyordu.

"Annen," dedi usulca, adamın bedenini saran acıyla baş edemiyordu.

"Anneme ateş kraliçesi denirdi ve şu anda seni çevreleyen şey onun ateşi. Senin içinde yavaş yavaş eriyor ve yakında bir sonraki ateş kraliçesi sen olacaksın."

Doğru, bu hazır olmadığı bir ifşaat daha oldu.

"Annen vampir değil miydi?" Ateş kraliçesi ve vampir onun zihninde bir arada görünmüyordu.

"Hayır, cadıcığım, değildi. O bir ateş cadısıydı, sen de öyle olacaksın. Sen de bir ateş cadısı olacaksın." Kızın alnına bir öpücük kondurdu ve nefes alışını dinleyerek sırtını ovdu. "Seni korkutan neydi ki çığlık atarak uyandın ve annemin ateşini nasıl aldın?" Onu kollarının arasında hissetmek hırlamak istemesine neden oldu. Onu bırakmayı reddetti.

"Kalkmamız gerek." Onu çekiştirmeye başladı. "Burada kalamayız. Her şey, herkes ölmek üzere. Ölmek üzereler!" Herkesin cansız olduğunu düşündükçe kendini kaybediyordu.

"Sakin ol cadı kızım ve bana ne olduğunu anlat." Sonunda Tieran'la senkronize bir şekilde nefes alana kadar derin nefesler aldı.

"Bu varlıkla tanıştım, ne erkek ne de dişiydi. Kendilerini Mael olarak adlandıran son derece güzel bir varlıktı, ama bugün böyle adlandırılmak istiyorlardı. Yarın, başka biri ya da başka bir şey olabilirler."

"Babam onlardan sevgiyle bahsederdi ama onlarla hiç tanışma fırsatım olmadı." Tia, onlardan bahsederken Tieran'ın ağzının bir gülümsemeyle seğirdiğini hissedebiliyordu.

"Babanla da tanıştığıma eminim ama bana bir isim vermemişti. Sana benziyordu, sadece daha hantaldı."

"Aynı babam gibi." Babasının ölmekte olan dünyadan kaçmanın bir yolunu bulmuş olması onu şaşırtmamıştı. Keşke kendisi ve halkı da aynı şeyi yapabilseydi. "Görünüş olarak birbirimize çok benziyoruz ama vücut olarak anneme çekmişim."

"Ateş kraliçesi," dedi ve adam ona bakarak başını salladı. Bir daha asla Hallo olmayacağını, bunun son olduğunu söylediler."

Yutkundu ve gözlerini ovuşturdu. Geniş çaplı bir yıkımdan bahsetmek onu hasta hissettiriyordu. "Şu anda içinde yaşadığın dünya yok olduğunda, bu dünya da yok olacak. Çünkü daha önce de kanıtladığın gibi, onunla uyum içindesin." Tieran başını geriye attı ve güldü.

"Bahse girerim o nekrotekler kendi dünyalarını yok edip bizimkini ele geçirdiklerinde, dünyaları öldüğünde her şeyin öleceğini bilmiyorlardı. Her şey yok olmadan önce ne kadar vaktimiz var, Cadıcığım?"

"Delirdin mi sen, Tieran? Bunu bir şekilde birlikte durdurmalıyız. Bu dünyayı kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Neden, Cadıcık? Senin halkın benim halkımı ölüme mahkum etti. Neden onları da aynı ölüme mahkum etmeyeyim?"

"Anlamıyorsun." Kollarını kendi etrafında sararak ondan uzaklaştı. "Eğer sen ölürsen, biz de ölürüz," diye bağırdı. "Ama bu orada bitmez. Çünkü

Eğer biz ölürsek, sen de ölürsün." Sallanmaya ve hızlı hızlı düşünmeye başladı. "Kimse diğeri olmadan yaşayamaz. Ya hepimiz yaşarız ya da hepimiz ölürüz. Bu senin için yeterince açık mı?"

"Halkımı kurtarmak için seninkini mi kurtarmalıyım?"

"Cehenneme kadar evet, işte bundan bahsediyorum. Ya hepsi ya da hiçbiri. Peki, hangisi olacak?"

Tieran yataktan kayarak çıktı ve Tia onun çıplak vücuduna bakmaktan kendini alamadı. Bir şey yapacak zamanları yok gibiydi. Bu gecenin geri kalanı ikisinin de insanlarını kurtarmakla geçecekti. Ama lanet olsun, keşke zamanı olsaydı.

"Benimle misin, yoksa bana karşı mısın?" Nefesini tuttu çünkü bu bir... başını sallayarak ne söyleyeceğinden emin değildi. Her şeyin yanmasına izin vermeye karar vermesinin gerçek bir olasılık olduğunu biliyordu. Ve onu suçlayamazdı. Onun yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı.

"Yaşamayı hak ediyorsun, cadı yavrusu. Ve seni doğuran dişi de. Ama hepsi bu kadar. Geri kalanlar, necrotech'ler, dünyamızı çalan ve bizi lanetlenmiş insanlar olma ya mahkûm eden cahil insanlar. Onlar yaşamayı hak etmiyorlar." Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı. "Ama benim halkım yaşamayı hak ediyor. Onlar yanlış bir şey yapmadılar. Onlar bela aramaya gitmediler. Her zaman olduğu gibi bela onların ayağına geldi. Yani evet, seninleyim ama bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Ona bakmak için başını eğdi.

Tia derin bir nefes aldı. Lacivert gözleri ok gibi fırlıyordu ama ona değil, düşman olarak gördüğü insanlara.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bu dünyayı birlikte paylaşacağız."

"Söylediğinizde kulağa hoş geliyor ama gerçek anlamı bu değil. Bu bizim dünyamız demek. Bu dünya bize cevap veriyor. Ve evet, insanların kalmasına izin vereceğiz çünkü onların aksine, onları ölüme mahkum etmeyeceğiz. Ama kendi dünyamızda köle olmayacağız."

Tia midesindeki kelebeklerin dış çıkardığını ve içini kemirmeye başladığını hissetti. Halkını bu dünyayı hak ettiklerini düşündüklerini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Kendimizin kınanmasına ya da üzerimize yürünmesine izin vermeyeceğiz. Siz değerli azınlık gibi görünmüyor olmamız, kendimizin dışlanmasına izin vereceğimiz anlamına gelmez. Bununla başa çıkabilir misin, cadı kızım?"

"Endişelenmeniz gereken kişi ben değilim. Diğerleri." İtiraz etmeye çalıştı.

"Hayır," diye sözünü kesti. "Endişelendiğim tek kişi sensin." Karanlık bir bakış fırlattı ve kızın kalçaları sıkıştı. "Tekrar soruyorum, bununla başa çıkabilir misin, cadı kız?"

Tia adamın kendisine ne sorduğunu anladığında neredeyse dolabının yanındaki sandalyeye değil de yere çarpacaktı. Şu anda Dünya'da yaşayan milyonlarca, belki de milyarlarca insan için bir karar veriyordu. Başa çıkabileceğini söylediği şeye göre yaşayacak ya da öleceklerdi.

Bu adil görünmüyordu ama vampirinin neyin adil olduğunu zerre kadar umursadığını sanmıyordu. Diğerlerinin ne hissedeceğini umursamadığı için onu nasıl suçlayabilirdi ki? Onun için önemli olan tek kişi oydu. Ve bir dereceye kadar, bu basit gerçeği seviyordu.

"Evet, anlıyorum. Ve evet, aynı fikirdeyim. Ve haklısınız. Burada davetsiz misafir siz değilsiniz. Biziz. Ve size bu gezegende, bu dünyada olmayı hak eden bir yerliden başka bir şeymişsiniz gibi davranmaya çalışmak suç olur."

"Halkınız pek çok suç işleyebilir, ancak şu anda odaklanacağımız konu bu değil. Bu dünyayı kurtaracağız ve sonra, savaş başlasın."

Tia titrek bacakları üzerinde durdu ve önce iç çamaşırlarını, sonra da bir kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve bir ceket giydi.

Tieran içeri girdiğinde ne giyiyorsa onu giydi. Ayakkabılarını giydikten sonra ön kapıya doğru yürüdüler. Verandasında kırmızı, çılgın gözleri olan bir kurt adam duruyordu.

Tieran'ın arkasında durana kadar birkaç adım geri gitti. Tia bu kurt adamın kendisinden biri olduğunu düşündü, umarım onunla mantıklı bir şekilde konuşmak için ne gerekiyorsa yapabilirdi. Kurt adam hırladı ve havayı kokladı.

Bir adım geri çekildi ve sonra öne çıkıp havayı tekrar kokladı.

Tieran'ın vücudu genişledi ve uzadı, Tia'nın bu manzara karşısında titremesine neden oldu.

Gözlerinin önünde kâbuslarındaki canavara dönüşüyordu.

Kurt adam saldırdı ve Tieran onu karşıladı. Dişleri uzamıştı ve tırnakları keskin ve siyahtı.

Korkutucuydu, her ne kadar kendisine asla zarar vermeyeceğini bilse de, o anda pek çok insanı öldürebilirdi. Kavga ön verandadan öndeki kaldırıma taşındı. Kurt adam Tieran'ın boğazını arıyordu.

Tieran eğildi ve onu omzunun üzerinden fırlattı. Kurt adam ayağa kalktı ve tekrar ona doğru geldi. Tieran onu belinden yakaladı ve fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı.

Kurt adam başını sallayarak yukarı baktı, sonra hırladı. Gözleri daha da kızardı. Tia bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Tieran eğiliyor, hareket ediyor ve rakibinin indirmeye çalıştığı tüm ölümcül darbelerden kaçınırken kurt adamı kendisinden uzağa fırlatıyordu. Ama bu kurt pes etmeyecekti çünkü gözlerinde ne akıl ne de mantık vardı.

"Dur," diye bağırdı Tia, iki elini de önüne götürerek.

Sağ elinden ateş çıkarken iki erkek de dönüp ona baktı. Ateş kurdun üzerini kapladı ve çılgılık atmasına neden oldu ama yanık saç ya da et kokusu almıyordu ve adam yanıyor gibi görünmüyordu ama acı çekiyordu. Ateş içine doğru ilerliyordu. Sonunda yere düştü, eli başına geldi, gözleri yukarı bakıyordu.

Kahverengi ve berraktılar.

"Ne yaptın sen?" Kurt adam Tia'ya onu suçlayarak sordu ve sonra başını kaldırıp Tieran'ı gördü. "Kralım." Onun önünde yere secde etti. "Ne yapıyordum ben? Öldürün beni kralım. Öldürün beni, lütfen."

"Sen deliyken seni öldürmeyi reddettim. Şimdi aklın başındayken bunu neden yapayım?"

Kurt tekrar Tia'ya baktı ve havayı kokladı. "Kraliçem."

Tieran döndü ve ellerini eşine doğru uzattı "Bu benim kraliçem, Tia." Tia onun elini tuttu ve yanına gitti.

"Biz bir kez daha insanız," diye bağırdı kurt.

Tieran ona, "Biz her zaman insan olduk, sadece bir süreliğine biraz kırıldık," dedi. "Brice, kraliçenle tanış."

"Merhaba, majesteleri."

"Merhaba Brice, 'majesteleri' demeyi bırak da halkımızı kurtarmaya çalışalım. Bu arada, bizimle kalacaksın," dedi Tia. "Sana ve halkına yapılan yanlış düzeltmenin bir yolunu bulacağız."

Tia başlamak için en iyi yerin ev olduğunu düşündü. Bunu düşünmek bile midesinde keleklerin uçuşmasına neden oluyor, dışarı çıkmak istiyordu. Annesiyle konuşması gerekiyordu ve yanına bir vampir ve şekil değiştiren bir kurt adam almak pek de istediği bir şey değildi.

Kapısının önünde belirlediğinde annesinin yüz ifadesini hayal bile edemiyordu. Öte yandan, eğer Tieran'ın onu çağırıp durduğu şekilde cadıysa ve varlık ve babası da ona cadıysa, bu annesinin yapması gereken bazı açıklamalar olduğu anlamına geliyordu.

Tia'nın neler yapabileceğini kimsenin bilmesini istememesinin nedeni bu muydu? Ve bu annesinin ya da kayıp babasının bir cadı olduğu anlamına mı geliyordu? Evet, sevgili annesini görmeye gidiyordu.

"Sanırım yapılacak en iyi şey annemi görmeye gitmek çünkü her şey orada başlamış gibi görünüyor." Yüzünü buruşturdu ve hayır demelerini ya da daha uygun bir plan yapmalarını bekledi.

"Katılıyorum," dedi Tieran. "Annenin evine gitmek başlamak için mükemmel bir yer gibi görünüyor." Tia başını salladı ve yutkundu, annesinin onlar için bazı bilgilere sahip olacağını umuyordu.

Annesinin tüm bunlardan haberi olup olmadığını merak etmekten de kendini alamıyordu.

Cadılar Bayramı'nda Tia'yı neden tek başına bıraksın ki?

"Perdenin arkasına ne zaman çekiliyorsun?" Tia sordu.

Kurt şekil değiştiren cevap verdi. "Sizin saatinizle sabah üç, bizim saatimizle gece yarısı." Başını salladı, Tieran'ın elini tuttu ve onu kurtla birlikte sokağın aşağısına götürdü.

Bu da onlar için Azizler Günü'nün gece yarısı ya da onların saatiyle sabah üçte başladığı anlamına geliyordu. Bu yüzden amaçları, gece üç olduğunda, yani Azizler Günü geldiğinde, tüm canavarların hâlâ perdenin bu tarafında olduğundan emin olmaktı. Hem canavarların hem de insanların hırıltılarını ve çığlıklarını duyarak ve bu laneti bozmadıkları sürece yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını bilerek sokakta aceleyle ilerlediler.

Annesinin evi görüldüğünde daha da hızlı yürüdü, kapıyı çaldı, umutsuzca annesinin cevap vermesini istiyordu. Kapı açıldığında, içeride annesi yoktu. Tia'nın ağzı şok içinde açıldı.

Tieran daha sonra homurdandı, "Bu da ne?"

Chapter Seven

"RYLIN," DEDI TIERAN. "Burada ne yapıyorsun?"

Rylin onlara bariz vampir dişlerini göstererek kocaman bir gülümseme verdi. "Merhaba kızım, merhaba damadım."

"Burada ne haltlar dönüyor. Ya şimdi konuşmaya başlayın ya da bunu sokağa taşıyalım," diye meydan okudu Tieran.

"Çocuklar, şiddete gerek yok," dedi Tia'nın annesi Calista, Rylin'in arkasından bakarken.

"Anne, burada ne haltlar dönüyor?"

"Eğer bu iki testosteron yüklü kas kafalı sakınleşirse, içeri gelebilirsin ve neler olduğunu konuşabiliriz." Tia bunun ciddi olduğunu biliyordu ama gözleri annesininkilerle buluştuğunda kahkahasını kontrol etmek için elini ağzına götürdü. İki erkek homurdanırken ve Bryce kocaman gözlerle bakarken ikisi de sessizce güldü.

Rylin geri adım atarak kapı aralığını temizledi ve oturma odasına girmelerine izin verdi.

"Oturun," dedi Calista. Tia en sevdiği rahat koltuğa yöneldi ve herkes hâlâ diğerinin etrafında dönerken oturdu.

Tia elini Tieran'a uzattı. Ya Rylin'e bakacak ya da ona gelecekti.

"Bir kralın sorumlulukları," diye homurdandı, "kraliçesi için." Yanına gitti, onu kucağına aldı ve kucağına oturttu.

"Çok daha iyi," diye fısıldadı.

"Tanışma mı?" Calista Rylin'e bakarak şöyle dedi.

"Kızımın yanında fazlasıyla rahat davranan erkek yeni kralımız Tiernan.

Sandalyenin kenarında gergin bir şekilde oturan kurt ise Bryce." Rylin

Calista'yı kollarına aldı ve yumuşak bir öpücük verdikten sonra Bryce'a döndü, gözlerinde spekülatif bir bakış vardı." Seni gördüğüme sevindim Bryce, ama aynı zamanda şaşırdım. Kana susamışlığını tedavi edecek ne oldu?

altında?"

"Kraliçem," dedi Bryce, Tia'ya bakarak. Sesi titriyordu, bunun nasıl olduğundan emin değildi ama yine de bundan memnundu. "Elinden ateş çıktığını gördüm. Beni sardı ve bir de baktım ki yerdeyim ama aklım başımdaydı." Başını çevirdi ve gözlerini sildi. Karşı konulmaz öldürme arzusu ruhunu lekeliyordu.

"Evet, evet," Calista odanın içinde dans etmeye başladı. "Böyle bir zaman için."

Bu sözler Tia'nın kulağına takıldı. Varlık ve Tiernan'ın babasıyla birlikteyken söyledikleri bu değil miydi? Böyle bir zaman için doğduğunu?

"Anne, ne diyorsun sen? Böyle bir zamanda ne demek istiyorsun?" Tieran'ın kollarını itti ve ayağa fırladı. "Anne, bir şeyler yapmamız lazım. Öleceğiz. Hepimiz öleceğiz!"

Bir gelgit dalgası gibi geri çekilen panik duygusu tekrar üzerine çöküyor ve bu kez dibe batacak ve yüzeye geri dönmenin yolunu bulamayacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Tia o ana kadar başına gelen her şeyi anlatırken volta atmaya başladı. Annesi ve babası olup olmadığı belli olmayan Rylin'in kanepede birbirlerine sarılmış oturduklarını gördü.

Tia annesinin bir erkekle birlikte olduğu herhangi bir örnek hatırlamıyordu. Büyürken Tia ve annesi, bir elmanın iki yarısı gibiydiler ve annesinin evinde, annesine sarılmış bir erkek görmekten pek hoşlandığından emin değildi. Bu bencilceydi ve bunu biliyordu, ama bu hoşuna gitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Öleceğiz," dedi, elimizdeki konuya geri dönerek. "Tabii bu laneti bozmanın bir yolu yoksa. Anne, bu konuda bir şey biliyor musun? Yardıma ihtiyacımız var." Calista Rylin'e baktı, ikisi de başlarını salladı ve sonra kalkıp odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde eski bir kitap vardı.

Tia'nın söyleyebildiği kadarıyla, yüz binlerce yıl öncesinden kalma o eski kitaplardan birine benziyordu.

"Bu kitap," dedi Calista, "yaklaşık üç yüz yıllık. Ben 16 yaşındayken kütüphaneye gittim ve bu kitabı gördüm. Sanki beni çağırıyormuş gibi hissettim. Kitabı elime aldım, göz gezdirdim ve ihtiyacım olmadığına karar verip geri koydum." Sanki gençlik der gibi omuz silkti.

"O gün kütüphaneden çıktığımda kitap yanımda değildi. Dışarı çıkıp rastgele bir şey aramak için kitap çantama girdiğimde, bunca zaman sonra hatırlamıyorum, bu kitap tam orada, kitap çantamın en üstündeydi. Onu geri almam gerektiğini biliyordum ama yapamadım." Kitabın kapağını okşadı ve başını salladı. Tia kitabın kapağının mavi olduğunu fark etti, annesinin ve kendisinin kapısının rengiydi bu. Bu düşünceyi bir kenara itti; zihninde yer kaplayan başka bir komploya ihtiyacı yoktu.

"Çantama nasıl girdi? Bilmiyorum. Sensör patlamadan kütüphaneden nasıl çıktım? Onu da bilmiyorum. Ama onu eve götürdüm ve sakladım. Onunla ne yaptığımdan emin değildim. Neden bende olduğunu bilmiyordum ama sakladım. Yıllar sonra, taşınırken kitabı çıkardım ve belli bir sayfaya kadar açıldı." Tia'ya doğru yürüdü ve ona sıkıca sarıldı.

"Okudukça, benim hayatımdan bahsediyor olması gerektiğini fark ettim. Ama hangi kısım benimle ilgiliydi ve hangi kısım başka birinin? Bilmiyordum." Calista kitabı, bahsettiği sayfa açık olacak şekilde sehpanın üzerine koydu.

Sonra Rylin'e doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurarak ona, "Sıra sende tatlım. Artık her şey sana bağlı."

"Her Cadılar Bayramı'nda öldürme dürtüsüne direniyordum. O Cadılar Bayramı geldiğinde, daha fazla direnemeyeceğimi anladım. Buraya geldiğimde, toprağa bağlı olma hissinin tadını çıkaramadım. Sadece öldürmem gerekiyordu." Calista'ya baktı, gözlerinde pişmanlık vardı. Calista ona sıkıca sarıldı ve derin bir öpücük kondurdu.

"Sokakta yürürken kolay bir kurban arıyordum," dedi Rylin. "Bir binanın içinde olmayan bir kalp atışını ve nefes alış verişini duyabiliyordum. Kimin titrediğini biliyordum çünkü kıyafetlerinin bir ağacın kabuğuna sürtündüğünü duyabiliyordum. Havayı kokladım, dişlerim döküldü, zihnim avımı düşünmekle doldu." Elini Calista'nın saçlarında gezdirdi. Ölmüş olması gerekiyordu ama ona sarılıyor ve onu seviyordu.

"Ona doğru hızla ilerledim, bunun bir an önce olmasını istiyordum. Calista'ya ulaştığımda kokusu beni sardı ve başka hiçbir şeyin yapamadığını yaptı.

yapabileceğini düşündüm. Beni kendime getirdi." Başını kaldırdı ve Tia'ya gülümsedi.

"Orada, önümde duran bu muhteşem kadındı. Kremi kahverengi teniyle kalın ve çekiciydi. Güzel gözleri kalbimi ve ruhumu ona kaptırmama neden oldu. Onu umutsuzca istedim."

"Tamam, dur, ıyy, ıyy, ıyy. Annem hakkında böyle konuşmasan olmaz mı lütfen?" Calista gülmeye başladı.

"Aman Tanrım, bakın kim ick protokolünü uyguladı."

Tia kıkırdamak zorunda kaldı, ama hadi ama, annesinden söz ediyordu, onun arabası ve ölümü.

"Rylin'in söylemeye çalıştığı şey, geceyi birlikte geçirdiğimiz ve geri dönme vakti gelmeden hemen önce ikimizin de kehaneti okuduğumuz. Benden sadece onu beklememi değil, aynı zamanda çocuğumuzu güvende tutmamı da istedi. Bir kız bebeğimiz olacağından emindi. O kadar emin değildim ama kabul ettim." Calista başını Rylin'in göğsüne yasladı. Tia annesini daha önce hiç bu kadar mutlu ve dokunaklı görmediğini itiraf etmek zorundaydı.

"Altı hafta sonra kusuyordum. İşte o zaman varlığınızı bu dünyanın yöneticilerinden saklamanın yapılacak en önemli şey olduğunu anladım. Nekrotekler sadece bu şehirde değil, tüm şehirlerde dolaşıyor ve son Cadılar Bayramı'ndan sonra hamile kalmış olabilecek herkesi arıyorlardı. Hamileliğimi ve senin doğumunu gizledim ve bir şekilde seni olduğundan bir ay önce doğmuş olarak kaydettirdim. Bu sayede ikimiz de nekroteklerin incelemesine maruz kalmadık."

"Anne, sen cadı mısın?" Calista gözlerini indirdi ve elleriyle oynamaya başladı.

"Ben eski moda biriyim, beyaz cadı dedikleri türden. Onlar sadece iyileştirmekle kalmaz, aynı zamanda hemcinslerine de yardım ederler. Bilim ve kara büyü bir araya geldiğinde ve birdenbire cadılarımız ve bilim adamlarımız kalmadığında bu uygulamadan kalktı. Nekrotekler vardı. Eğer onlardan biri değilseniz, kimse söyleyeceklerinizi duymak istemiyordu. Herkes kendini cadı olarak tanıtan kimseye zarar vermeyeceğini söylüyordu ama ben daha iyisini biliyordum."

"Ama yaşamana izin verdiler," dedi Tia, yüzü şaşkınlıkla karışmıştı. Zengin değillerdi ama o da büyürken hiçbir şey istememişti.

"Tia, düşün. Bu geceden önce, benim bir cadı olduğumu biliyor muydun? İçindekileri uygulamana izin vererek seni büyütebildim mi? Hayır, yapabildiğin her şeyi sakladım. Birisi etrafta olup da görmediği bir şey gördüğünde her zaman makul bir açıklaması olmasını sağladım."

görmesi gerekiyordu." Calista birkaç derin nefes aldı ve kızının gözlerinin içine bakmadan önce Rylin'in kollarına sarıldı.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. Eğer bana kızmak istiyorsan, kız. Ama şu anda kurtarmamız gereken bir dünya olduğunu söyleyen sensin, ben değil. Peki ne yapacağız?" Calista sordu.

"Kitabı okudun mu?" Tieran ayağa kalktı ve kitabı eline aldı.

Kehaneti taradı ve ardından yüksek ve kararlı bir sesle okudu. *"Dünya'daki insanlar ayna boyutundaki insanlar tarafından kandırıldığında, Dünya aynaya, ayna da Dünya'ya dönüştüğünde, yıkım için geri sayım başlayacak. Son, dehşet verici bir an hem Dünya'ya hem de ayna boyutuna yıkım getirecek."* Adam kolunu uzattı ve kız odayı geçerek adamın yanına sokuldu.

"Her zaman bir seçim vardır," diye okumaya devam etti. "Hiçbir şey yapmayabilir ve ölebilirler ya da içinde güç olan ama onu kullanamayacak kadar korkan kişi kendisini korkutan tek şeyi kabul etmeyi seçebilir." Tia annesine baktı, babasıyla ilgili (bu karnına bir tekmeydi) neyin annesini korkuttuğunu merak ediyordu.

"Birlikte tutku dolu bir gece ve uzun yıllar sürecektir bir ayrılık yaşayacaklar. İkisnin yarattığı şeyi koruyabilecek mi? Her iki dünyanın da yarısı olan kişi, yıkımı durdurabilecek tek kişi olacaktır. Ama sadece kendi dünyasını kucakladığı kadar diğer dünyayı da kucaklamaya istekliyse. Birlikte, o dünyanın iki yarısı barış içinde birlikte yürümeye istekliyse, büyüü durdurabilirler. Ama önce nerede olduğunu bulmaları gerekiyor ve çok fazla saatleri kalmadı. Necrotech'lerin bir kalesini bulmalılar." Tieran okumayı bırakıp gözlerini kapattı ve Tia'ya sarıldı. Eski, tozlu bir kitap imkânsız istiyordu. Başarısız olursa, yeni bulduğu kraliçesini, eşini kaybedecekti.

"Bu yolculuk kolay olmayacak. Aradıkları şey güzel evlerde ya da yüksek binalarda olmayacak. Bir kale bulmak için, içinde yaşayan büyüün sizi yönlendirmesini takip etmelisiniz. Onu bulduğunuzda, kalenin içine girmenin bir yolunu bulmalısınız ve sonra laneti göreceksiniz. Size nasıl ortaya çıkacağını söyleyemem çünkü her insana farklı şekilde ortaya çıkar. Laneti nasıl yok edeceğinizi de söyleyemem çünkü o güç, o bilgi içinde yatıyor." Tia laneti yok etmeye hazır bir şekilde başını salladı ama Tieran hâlâ okumaya devam ediyordu.

"Bu bilgi benim içimde yatmıyor. Laneti yok edebilecek tek kişinin içinde yatıyor. Cadı kız ve kral akıllıca seçim yapmalı, çünkü

sadece biri onu yok edebilir. Eğer yanlış seçim yaparlarsa, dünyanın sonu gelecek. Dünyalar yok olacak."

Chapter Eight

Bu gece yaşadığı HER ŞEYİN HATIRASI ona saldırdı. Kararlılık ve umutsuzluk içinde savaşıyordu. Kehanetin son cümlesi zihninde çınliyordu. *Eğer yanlış seçim yaparlarsa, dünyanın sonu gelecek. Dünyalar yok olacaktı.* Bunu her düşündüğünde, umutsuzluk duygusu onu ele geçirene kadar biraz daha büyüdü.

Yanılıyorlardı. Bu iş için doğru kişi o değildi. Kehanetin bir parçası olan kadını bulmak zorundaydılar, yoksa hepsi ölecekti.

Titredi; gözlerinden ağlamak istemediği yaşlar süzölüyordu.

"Yapamam ve siz de benden bunu yapmamı isteyemezsiniz. Hakkında konuşulan kişi ben değilim. Onu bulmalıyız ve acele etmeliyiz çünkü zaman bizim dostumuz değil." Tieran kollarını ona dolamış, sallanıyordu. "Ben o değilim," diye fısıldadı göğsüne.

"Ben aradığınız kraliçe, dünyanın kurtarıcısı değilim. Ben sadece Tia'yım, daha önce hiç olağanüstü bir şey yapmamış yirmi dokuz yaşında bir dişi insanım. Benden bir kale bulmamı ve birkaç yüz yıllık bir laneti üç saatten kısa bir sürede nasıl etkisiz hale getireceğimi bulmamı istemeniz adil değil."

"Haklısın," dedi Tieran. "En azından çoğu konuda." Onu gelin gibi kucağına aldı ve sadece ikisinin olacağı bir yer bulmak için oturma odasına doğru yürüdü. Annesinin dikiş odası olarak kullandığı eski yatak odasını bulduğunda içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Tia'yı duvara yaslamadan önce ayağa kaldırdı. "Bununla ilgili her şey adil değil ve ikisinin de dünyayı kurtarmaya çalışmasına gerek yok. Bırakalım yansınlar." Gülümsemesi Tia'nın kalbini eritti. "Son geldiğinde kollarımda olduğun sürece şikâyet etmeyeceğim." Tia güldü. Çaresizlik sınırındaydı ama yine de bir kahkahaydı.

Tieran onun gözlerindeki yaşları sildi ve sonra onu öptü. Yavaş ve uyuşturucuydu.

Gecenin geri kalanını orada, dudaklarında onun öpücükleri ve kolları ona sıkıca sarılmış bir şekilde geçirmek istiyordu.

"Bunu yapmak zorundayız, değil mi?" Yukarı baktı ve onun gözleriyle karşılaştı. Hayır demesini istiyordu ama cevabın evet olduğunu biliyordu.

"Ne yapmak istiyorsun, Tia?" diye sordu.

"Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Öleceğiz." Ayaklarını yere vurmak istedi çünkü hayatının böyle gitmemesi gerekiyordu.

"Yüzlerce yıldır ölüyorum. Sonun yaklaştığının söylenmesi, hatta sonun burada olduğunun söylenmesi benim için fark etmiyor. Ben hazırlandım. Asıl soru, siz hazırlandınız mı?"

Bunu söylediğini duymak onu şok etmişti. O ve halkı ölmeye hazırdı. O ölmeyi hiç düşünmemişti. Otuzuncu yaş günü yaklaşıyordu ve bir yandan kendisi için büyük bir parti planlarken, bir yandan da hayalini kurduğu o işe girmeye kararlıydı.

Ölmeye hazır mıydı? Her şeyi geride bırakmak istemiyordu ama Tieran'la kalmanın tek yolu onu takip etmekse, ölümden sonra hayat olup olmadığını bilmesene bile hayatına veda edip yeni bir hayata merhaba diyecekti.

"Nereye gidersen git seni takip edeceğim." Başını aşağı çekti ve bir öpücükte daha buluştular.

"Ya seni evine geri götürüp yatak odanda rahat bir an daha yaşayacağım ya da bir kale arayacağım. Bu sana bağlı, Tia. Bu gecenin geri kalanını nasıl geçireceğimize sen karar ver."

Ona sıkıca sarıldı, kalbini bir merak duygusu istila etti. "Bütün bunlar bittiğinde," dedi ona, "kendime bir psikiyatrist ve kocaman bir şişe şampanya bulacağım. Belki de hiç bitmeyen bir şişe."

"Şampanyayı benimle paylaşmak zorundasın," diye kıkırdadı. "Sen psikiyatristinle konuşurken, kimsenin seni rahatsız etmediğinden emin olmak için kollarımı göğsümde kavuşturup dışarıda bekleyen koruman olacağım."

"İşte benim erkeğim, güçlü, sessiz tip." Yumuşak bir kahkaha attı. "Pekâlâ, karar verildi. Gidip bir kale bulalım ve laneti yok edelim."

"İşte benim kraliçem," dedi. "Zayıflığının ortasında güçlü."

Tia onu son bir kez öptü çünkü dünyanın sonu gelecekse, onları ahirete götürdüğünden emin olmak için mümkün olduğunca çabuk öpücüklere ihtiyacı vardı.

"Dönmüşsün," dedi Calista kuru bir sesle. "Şimdi kızımın, çiftleştiği kişi bile olsa, bir erkekle öpüştüğü düşüncesini aklımdan çıkarmak için o odayı dezenfekte etmeliyim." Yüzünü buruşturdu.

"Anne, o odada yaptığım şeyleri sana anlatayım."

"Dinlemiyorum," dedi Calista yüksek sesle. Sonra Tia'nın bilmediği bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Git dünyayı kurtar," dedi Calista, "vampirini ve şekil değiştiren kurdunu da yanında götür. Teşekkür ederim."

"Anne, sen ne yapacaksın?" Calista üzerinde *Tia* yazan iki parti şapkası çıkardı, sonra buzdolabına gitti ve üzerinde "*Kızım dünyayı kurtardı*" yazan bir pasta çıkardı.

"Rylin'in kollarında, parti şapkamla verandada oturuyor, pasta yiyor ve parti şekerlerini üflüyor olacağım. Komşularım, nekrotekler, neler olduğunu görmek için dışarı çıktıklarında yüzlerine güleceğim." Kafasına bir şapka geçirdi.

"Ben de öyle yapacağım. Sen ne yapacaksın, tatlım?"

"Dünyayı kurtaracağım. Her cadının hayalini kurduğu şey bu değil mi?" Tia güldü ve başını salladı. Hayatı on iki saatten kısa bir süre içinde nasıl büyük ölçüde değişebilirdi? Gerçekten sihir gibi görünüyordu.

Tia kralının elini tuttu ve sonra kapıya doğru yürüdü.

"Bekle, Bryce'ı unutma," dedi annesi. "Dünyayı kurtardıktan sonra geri gelip pasta yiyebilirsin."

Bryce ayağa kalktı ve Tia ile Tieran'a kapı aralığında yetişmeden önce kraliçenin ailesini selamladı.

Tia annesini kastederek, "O biliyor," dedi, "senin de bu sürecin bir parçası olduğunu az önce ilan etti. Hadi partiyi başlatalım."

Tia kapıdan içeri girdi ama daha fazla ilerleyemedi çünkü yapacakları şeyle hiçbir ilgisi olmasa da bu soruyu sorması gerekiyordu. "Anne, kapın neden mavi? Büyürken bunun sadece bir stil seçimi olduğunu sanıyordum, ama şimdi arkasında daha fazlası varmış gibi görünüyor. "Anne.

Tüm kasabamızda mavi olan sadece iki kapı gördüm, seninki ve benimki." Rylin'e yumuşak bir gülümseme verdi.

"Mavi, canavarlar için güvenliği işaret ediyor ve onları içeri girip akıl sağlıklarını yeniden kazanmaya davet ediyor."

"O zaman kapım neden mavi?" Bir canavarı içeri davet etmeyi hiç planlamamıştı ve Tieran onu öldürmeye çalışmıştı.

"Yeni baş kral olan canavar akıl sağlığını geri kazanmadı mı?" Tia annesine saygıyla baktı ve küçük bir selam verdi, çünkü annesinin kimseye anlatmadığından çok daha fazlasını bildiğini fark etmişti. Sonra da güldü.

Annesi son yirmi dokuz, neredeyse otuz yılını nekrotekler tarafından kuşatılmış olarak yaşamıştı ve yine de kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bu çok komikti ve Calista De La Rosa'ya büyük saygı duyuyordu. Şimdi tanrısal varlığın ne demek istediğini anlıyordu.

Annesi çiftleşmiş ve yeni bir isim almıştı. Bu ismi ve mirası Tia'ya devretti. O artık Tia De La Rosa'ydı ve kelleler uçmak üzereydi. Tia rastgele bir yön seçti ve caddede yürümeye başladı.

Durmadan önce kendi evinin ve ardından iyi tanıdığı birkaç komşusunun evinin önünden geçti. Burası, ilerisinde bir park bulunan geniş bir alana sahip bir yerleşim yeri idi.

"Sorun nedir?" Tieran ona sordu. Tia dönüp etrafına baktı, ona dönmeden önce altmışta üç yaptı. "Ne hissediyorsun?"

Tieran önlerindeki alanı kolaçan ediyor, sadece delirmiş ve saldırmaya kalkışabilecek kendi insanların değil, nekrotekleri de gözetliyordu. Bölgeyi koklamak için başını Bryce'a doğru eğdi. Kurdun koku alma duyusu onun vampir koku alma duyusundan daha iyiydi.

Bryce'a "Kraliçeni koru," dedi.

"Hayatım pahasına, kralım." Sonra Tieran kimsenin göremeyeceği kadar hızlı hareket etti.

Tia nefes alamadan adam gitmişti. Adam tekrar Tia'nın yanında durduğunda Tia biraz sıçradı.

Onun orada olduğunu biliyordu; aralarındaki bağı hissedebiliyordu ama bir an için onu görmemişti.

"Canavar ya da nekrotek yok. Gittiğimiz yönde endişe verici bir şey bulamadım."

"Aynen öyle. Bu kaleden uzaklaşıyoruz, ona doğru değil." "Anlaştık," dedi Tieran arkalarını dönüp geri yürümeye başladıklarında.

Evinin önünden geçtikten sonra annesinin evinin önünden geçti; söylediği gibi, verandada Rylin'in kucağında oturmuş pasta yiyor ve parti şekerlerini üflüyordu.

Tia güldü, verandaya koştu, tabaktaki pastadan bir parça çaldı, üç çatal kaptı ve annesi itiraz etmek için ağzını bile açmadan kaldırıma geri döndü.

"Teşekkürler anne," diye seslendi. "Pasta güzelmiş." Sokakta yürüdüler, boş bir çöp kutusu bulup tabağı ve çatalları içine atmadan önce pastayı kısa sürede bitirdiler.

"Ah necrotech'ler," diye şarkı söyledi Tia, "biz isim almaya değil, kış tekmelemeye geldik." Yumruklarını havaya kaldırdı ve küçük bir jig yaptı. Pastanın şekeri başına vurmuş olmalıydı.

Tieran'a baktığında onun kendisine hayranlıkla baktığını gördü ve bunun için burada kalması gerektiğini biliyordu. Hikâyelerinin nereye gideceğini görmesi gerekiyordu ve bu bir gecede yazılıp bitecek bir şey değildi. Bryce havayı koklayarak aniden durdu.

"Kralım." Tieran başını sallayarak ona döndü ve uzaklaştı. "O erkeğe bir zil takmam gerekecek," diye yakındı Tia.

Tieran onun yanında durduğunda, "Etrafımız sarıldı," dedi.

Tia sahte bir neşeyle, "Oh iyi, doğru yöne gidiyoruz," dedi. "Pekâlâ sürtükler, dinleyin."

Neden Necrotech'lerin dişi olduğunu düşündüğünü bilmiyordu ama bir erkeğin farklı bir grup insanla rolleri değiştirdiğini ve bundan kurtulduğunu görmekte gerçekten zorlanıyordu.

Ona göre, hoşuna gitsin ya da gitmesin, erkekler toplumdaki en yıkıcı insanlardı. Öte yandan kadınlar entrikalar çevirebilir ve bir de bakmışsınız ki siz beş parasız otururken o zengin olmuş.

"Bu dünyanın ayna dünyasını kendini imha etmeye ayarladınız. Bununla ilgili tek bir sorun var hanımlar, o dünya kendini yok ettiğinde bu dünya da yok olacak. Bana inanacağınıza dair en ufak bir umudum var mı? Tabii ki yok. En azından siz yanana kadar, ama o zaman çok geç olacak. Bu yüzden, bunu nasıl yaptığını bulacağım, laneti bozacağım ve aman Tanrım, hepimiz mutlu bir aile olarak birlikte yaşayacağız." Bunun olmayacağını biliyordu.

Zor zamanlar geçiriyorlardı, sadece insanlar mutlu bir aile olarak yaşıyordu ama artık umurunda değildi. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Birinin öne çıkıp, hey, ben burada duracağım ve bir değişiklik yapacağım demesi gerekiyordu, bu o olabilirdi, diye düşündü Tia kendi kendine.

Kendisinden önce gelen ve davaları uğruna ölen tüm kadınları kasten düşünmedi.

"Tia." Evinden bir necrotech çıktı. Bunu tanıyordu. Yıllardır arkadaşları.

Kendisinden sadece on, belki de on beş yaş büyüktü. "Eva Mae, bu güzel gecede nasılsın?" Ay dolunaydı ve bu Cadılar Bayramı'nda nadir görülen bir durumdu.

Tia, Ay'ın onun çabasını kucaklamasının ya da ayna düzlemiyle birlikte yok edildiğinde Dünya'ya son duasını etmesinin uygun olacağını düşündü.

"Tia, içeride herkesle birlikte sinmiş olman ve bizi öldürmeye gelen canavarlarla birlikte sokaklarda yürümemen gerekmiyor mu?" Eva Mae söyledi.

"Beni öldürmediler ve bir süredir onlarla birlikteyim. Belki bizimle birlikte yürüyebilir ve onların huzurlu olduğunu görebilirsin. Bu olmayacak, değil mi?"

"Evinize geri dönün. Ben bu ikisiyle ilgileneceğim. Sonra yarın sabah güneş doğduğunda gelip seninle konuşacağım."

Eva Mae uzun boyluydu, güzel siyah saçları vardı ve yaz boyunca muhteşem görünmesini sağlayan bir bronzluğu vardı. Tia onun güzelliğini değil, üzerinde asılı duran karanlık bir gölgeyi görüyordu.

Tia güldü ve sonra ağlamasının çok komik olduğunu düşünmüş gibi gözlerini sildi. "Yoldan çekilin. Gitmemiz gereken yerler var," diye ısrar etti.

Eva Mae ellerini kaldırdı ve Tia bir de baktı ki kaldırılıp fırlatıldığı için yere yığılmış. Tieran ve Bryce homurdandı. Tieran Tia'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Oyunların var, Eva." Tia tüm samimiyet numaralarını bıraktı. "Hoşuna gitse de gitmese de senin üzerinden geçeceğiz." Eva ellerini kaldırdı ve Tia iş başında eğitim dediklerinde kastettikleri şeyin bu olması gerektiğini düşündü.

Tia elini önce kendi önünde, sonra da Tieran ve Bryce'ı kapsayacak şekilde dışarı doğru kaydırды. Eva'nın onlara attığı her şey Tia'nın etraflarına yerleştirdiği kalkandan sekti.

"Tatlım, kalkan yapabilirim," dedi Tieran'a, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Mükemmel, Cadıcık. Ne yaptığını unutma ve onu etrafımda." Göz açıp kapayınca kadar kalkan da Tieran da yok oldu.

Sonrasında bildiği tek şey, Tieran'ın Eva'yı kollarına aldığı ve onu emerken yüzünü Eva'nın boynuna gömdüğü oldu. Sonra onu verandaya geri fırlattı.

"Onu sen mi öldürdün?" Tia sordu. Nasıl hissettiğini bilmiyordu. O ve Eva her zaman arkadaş olmuşlardı ve şimdi Eva'nın ona sırt çevirdiğini hissediyordu. Bu onun ölmesini istediği anlamına gelmiyordu.

"Hayır kraliçem, yumuşak kalbinizi dikkate aldım. Bu, yolumuza çıkacak bir sonraki kişiyi öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor," diye seslendi evlerinin etrafında bekleyen varlığa. Hava manik kahkaha sesleriyle dolmuştu. Tia ellerinde bir kavga olduğunu biliyordu.

Chapter Nine

TIA sokakta sendeleyerek ilerliyor, çılgın kahkahalara yaklaşıyordu ki önünde, iki yanındaki evler ve sokak kayboldu. Hava parıldıyordu ve şeytani kahkahaları ona yaklaştıran parıldayan bir sis perdesinden başka bir şey yoktu.

"Söyle bana," dedi Tia Tieran'a dönerek, gözleri biraz yalvarırcasına, "bunun içinden geçmek zorunda olmadığımızı söyle." Daha iyisini biliyordu ama yine de umudunu koruyordu.

Bu gece hiç yapmak istemediği her şeyi yapmakla ilgiliydi. Derin bir nefes alarak perdeye doğru adım atmak istedi ama Tieran onu belinden yakalayıp geri çekti. Başını salladı ve bunun bir şey söyleme anlamına geldiğini biliyordu.

Tieran parıldayan perdenin bir tarafına geçti ve onun arkasına sıkıştığından emin oldu. Bryce diğer tarafa geçti ve beklediler. Tia, Tieran'ın arkasından dışarı baktı ve kocaman gözlerle Bryce'ı izledi. Onun şekil değiştiren bir erkekten kurt adama dönüştüğünü hiç görmemişti.

Vücudu uzamıştı ama onu asıl büyüleyen yüz hatlarının ve saçlarının değişmesi, dişlerinin uzaması ve tırnaklarının keskinleşmesiydi. Değişim sona erdiğinde, giydiği kıyafetlerin neden en az bir ya da iki beden büyük olduğunu anladı. Bunu merak etmişti ama sormanın kabalık olacağını düşünmüştü.

Tia eşinin de değiştiğini biliyordu. Sadece arkasında durarak, kaslarının nasıl büyüdüğünü ve aniden **eskisinden** biraz daha uzun boylu olduğunu görebiliyordu. Bu erkeklerin canavara dönüşmesini izlemek

İlginçti ama canavara dönüşüyorlarsa bunun tehlikenin yaklaştığını hissettikleri için olduğunu biliyordu.

Tehlike yaklaşıyordu ve o buna hazırlıklı değildi. Kendini içinden çıkacak olan şeye hazırlamak için parıldayan perdeye baktı. Zaman durmuş gibiydi ve sonra perde dalgalanırken bir kükreme duyuldu ve bir beden perdenin içinden geçti.

Bryce ileri atıldı, elleri yıldırım hızıyla insanlık dışı yaratığa kenetlendi. Şiddetli bir hırıltıyla, kasları ham güçle dalgalanarak bükülmüş formu yerden kaldırdı. Bryce tek bir hızlı ve acımasız hareketle yaratığın boynunu bükte, yaratığın boynu kırılırken mide bulandırıcı bir çatırtı yankılandı. İkinci bir bakış atmadan, gevşek bedeni arkasına fırlattı, odağı çoktan bir sonraki tehdide kaymıştı.

Tia'nın eli sessiz kalmak için ağzına gitti. Sormak istediği binlerce soru vardı; bunlardan ilki, adamın nasıl olup da hiç çekiniyormuş gibi görünmeden bu kadar zahmetsizce öldürebildiği idi.

Canavarın dünyası bir parçası olmak isteyeceği bir şey miydi? Bunu kendine daha önce de sormuştu ama Bryce'ın canavarın boynunu kıldığını görmek onu meraklandırdı. Bir dalgalanma daha oldu ve bir gün tamamen seveceğinden emin olduğu eşine doğru gelen başka bir beden ortaya çıktı. Ona şimdiden yarı aşıktı ve daha bir gün bile olmamıştı. Tieran bunu havadan yakaladı. Bu canavar dişi idi, gördüğü ilk canavardı.

Elbette dişi canavarlar da vardı. Neden onları sadece erkek olarak düşünüyordu? Tipik bir cadıya benziyordu, Yaşlı Kocakarı'ya. Tia ona elini uzatmak istedi, bir kız kardeş diğerine yardım ediyordu. Tieran o daha sesini bile çıkaramadan harekete geçti.

Tieran'ın keskin tırnakları dışarı fırladı. Hassas bir şekilde cadının boğazına battılar. Kavrayışı sıkılaştı, dudaklarında bir hırıltı kıvrıldı. Vahşi bir hırıltıyla onu omzunun üzerinden zahmetsizce savurdu; cadı havada kavisler çizerek arkasından yere düştü. Tieran ve Bryce çömeldi. Perdenin arkasından iki kurt geldi, dişlerini göstermişlerdi, ağızlarından salyalar akıyordu.

İçlerinden biri Tieran'ın üzerine atladı ve Tia'nın geriye doğru sendelemesine neden oldu. Dudağını ısırarak yere düştü ve hala ondan gelen küçük korku ciyaklamasını duyabiliyordu. Tieran ve kurt dövüştü ve Tia eşinin ona karşı hiç de kolay davranmadığını anlayabiliyordu.

Eğer kurdun eline bir fırsat geçerse, boğazını parçalayacaktı. Yerde yuvarlandılar. Kurdun bir şansı vardı.

Dişleri Tieran'ın koluna yapıştı. Tieran diğer elini kullanarak tırnaklarını kurdun böğrüne geçirdi ve çekti. Pençe izlerini ve kurdun yanından damlayan kanı görebiliyordu. Kurt omzunu parçalamaya çalışırken arkadaşı vampirce bir tıslama çıkardı.

Tieran diğer elini tuttu ve kurdun diğer böğrünün derinliklerine daldırdı. Kurt inleyerek onu serbest bıraktı. Tieran onu yere fırlattı.

Tieran ve Bryce yere çömeldi; iki hırıltılı iblis içeri dalarken gözleri parıldaayan geçide kilitlenmişti. Bükülmüş formları siyah, ince bir zırhla kaplıydı. Jilet gibi keskin dişleri loş ışıktaki parlıyordu ve açık ağızlarından keskin bir duman çıkıyordu. İlk iblis Tieran'a doğru hamle yaptı ve Tia'yı geriye doğru tökezletti. Yere sertçe çarptı, kaosun patlayışını izlerken dehşet dolu bir nefesi bastırmak için dudağını ısırıldı.

Tieran ve iblis, her biri ilkel bir öfkeyle dövüşen pençelerin ve sinirin vahşi bir bulanıklığında çarpıştı. Yerde yuvarlanırlarken Tia'nın kalbi küt küt atıyor, Tieran gücünün her zerresini açığa çıkarıyordu. İblisin pençeleri tehlikeli bir şekilde yüzüne yaklaştı, gözleri cehennem niyetiyle parlıyordu.

İblis aniden bir açıklık buldu ve sivri dişlerini Tieran'ın koluna geçirdi. Tieran'ın boşta kalan eli havayı yırtarak dışarı fırlarken, pençeleri iblisin yan tarafına saplandı ve sertçe çekti. Yaradan fışkıran siyah kan altlarındaki kavrulmuş toprağa damladı.

İblis pençelerini daha derine saplayarak et ve kemiği parçaladı. Tieran gırtlaktan gelen bir hırıltıyla diğer elini iblisin diğer tarafına soktu ve pençeleri kalın, zırhlı postu deldi. Yaratık elini bırakırken bir çığlık attı, gücü azalıyordu. Tieran böğürdü, iblisi insanlık dışı bir güçle kaldırdı ve muzaffer bir edayla, mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere çarptı.

Bryce'ın dövuştüğü kurdun da yerde olduğunu görmek için başını kaldırdı. "Senin halkın mı?" Tia alçak sesle fısıldadı, sadece Tieran'ın onu duymasını istiyordu.

"Yaşayacaklar," diye homurdandı.

"Şimdi gidip bu çarpıtma alanının diğer tarafında ne olduğunu görme zamanı."

"Bozulma alanı mı?" diye sordu. Bunu daha çok bir perde olarak düşünmüştü ama şimdi o söyleyince havada bir bozulma varmış gibi göründü.

"Bizi bir yerden başka bir yere götürmesi gerekiyor. Tahminimde yanılmıyorsam, bu bozulma alanından geçerken, bir yerden başka bir yere gideceğimize inanıyorum."

"Ayna evrene geri döndüm." Tia'nın midesi bulandı. Görmek istediği pek çok şey vardı ama geldikleri dünya bunlardan biri değildi.

Tieran, "Önce ben devreye gireceğim," dedi.

"Lütfen kralım," diye araya girdi Bryce. "Kraliyet ailesini korumak benim için onur, görev ve ayrıcalıktır." Tieran Bryce'ı onurlandırmak için mükemmel bir eğilme hareketi yaptı.

"Bugünden itibaren Bryce, kraliçenin koruyucusu sen olacaksın."

"Teşekkür ederim kralım," dedi Bryce.

"Tia, sen Bryce'ın peşinden gideceksin, ben de senin peşinden gideceğim ve sana mümkün olduğunca fazla koruma sağlayacağım."

"İkinizin de benimle ilgilenmek için hayatlarınızı tehlikeye attığınızı bilmek hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Daha da önemlisi, bunu takdir ediyorum." Ortamı yumuşatmak için küstahça bir şey söylemek istedi ama artık böyle biri olmadığını farkına varınca dili tutuldu.

Eğer Tieran'ın eşi olacaksa, ki olacaktı, bu dünyada ölüm dâhil hiçbir şey onu durduramazdı. O halde kraliçe olmayı kabullenmeliydi. Şu anda en önemli şey, eşinin ve tebaasının görevlerini yerine getirebileceğini bilmesini sağlamaktı. Tebaası, eğer hayatının herhangi bir döneminde biri ona kraliçe olmasını önerseydi, kıcıyla gülerdi. Bir de şimdi bakın.

Kraliçe olmaya çalışmıyordu ve kendisi de dahil olmak üzere pek çok hayat tehlikeyeydi. Her şey onun ne yapmak istediğine bağlıydı. "Ben hazırım." Tieran'a uzandı, o da onu kollarının arasına aldı ve son bir öpücük verdi.

"Bu iş bittikten sonra, ikimiz için de zaman olacak."

Başını salladı, ayna düzlemine geçtiğinde ne görürse görsün zafer kazanacaklarına inanması gerektiğini biliyordu.

Bryce belli belirsiz bir gülümsemeyle ona baktı ve sonra çarpıtma alanına adım attı.

Tıpkı diğer taraftaki canavarlarda olduğu gibi, bir kez adım attığında Tia onu göremiyordu. Tieran birkaç saniye boyunca onun kolunu tutarak hareketsiz kalmasını sağladı. Sonra sırtına doğru hafifçe itti ve o da adımını attı.

Diğer tarafa ulaştığı anda ağzı açık kaldı. Gökyüzüne doğru uzanan güzel ve pırıl pırıl anıtlar vardı. Şehrin yıkılmış gibi görünen başka kısımları da vardı.

Sokaklarda pislik vardı ama hayvan pisliği ya da canavar pisliği değildi. Halkının geride bıraktığı enkazdı. Hareket ettirilemeyen devasa yıkım anıtları. Tieran'ın halkı bu kadar uzun süre burada yaşamış ve bu dünyada hayatlarını sürdürmeyi nasıl başarmıştı? Halkının burayı terk etmesine şaşmamalı.

İnsanların bu tür bir yıkımdan sağ çıkabilmesinin hiçbir yolu yoktu. "Ağaçlar nerede?" Tia arkasını döndüğünde düşündüğünden daha fazla yıkım olduğunu fark etti. İnsanlar bu gezegeni harap etmiş, tüm kaynaklarını tüketmişti.

"Yeniden hayata döndürdüğümüz ağaçlar, çiçekler ve bitkilerle dolu iki koruluğumuz var. Halkımızın doğaya ihtiyaç duyan kesimleri var. Okyanuslar yok edildi, ancak bir ya da iki küçük okyanusu kurtarabildik" dedi Bryce.

"Göllerini hayata döndürmek biraz daha kolaydı ama içlerinde hiç balık yok. Bu uçak ölüyor ve onu ayakta tutan tek şey benim halkım," dedi Tieran.

"Bu şeytani kahkahayla nasıl yaşıyorsunuz? Sanki biri zihinsel olarak delirmiş ve sonra da gülmeye başlamış gibi." Ellerini kulaklarına götürmemek için tüm gücünü kullandı.

"Çarpıtma alanı ortaya çıktığında bunu patlatmak için zamanlama yaptıklarına inanıyorum. Nekrotekler kehanetin farkındalar ve hayatlarını bunu gerçekleştirecek kişiyi arayarak geçirdiler. O kişi sensin." Onu kendine çekti. "Annen zeki bir kadın olduğu için seni onların gözleri önünde sakladı."

Tia annesinin pahalı bir hediye mi yoksa tüm bunlara göz göre göre girmesine izin verdiği için azarlanmayı mı hak ettiğinden emin değildi.

"Kale burada mı?" Tieran sordu. Nekroteklerin onu koruyabileceği kendi dünyasında olacağını düşünmüştü.

"Kehanette yüksek ve güzel binalardan bahsediliyordu. Bu lanet her neyse, necrotech'ler bu ayna düzlemini terk etmeden önce yaratıldığına ve işlendiğine inanıyorum." Tia söyledi.

Bu ona mantıklı geldi. "Bahse girerim kehanet halkım hâlâ burada yaşarken söylenmişti, bu da binalardan bahsetmesinin bir başka nedeni. Şimdi ne yapacağız?" Tia sordu.

Kaleyi arıyoruz, dedi Tieran. "Bu ayna düzleminde herhangi bir yerde olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Tam burada, Montrea'da olduğuna inanıyorum."

"Montrea da neyin nesi?"

"Bu şehrin adı," dedi Bryce.

"Halkımın bir şehri adlandırması için garip bir isim gibi görünüyor." Bryce omuz silkti ve sonra kurt adam geri çekildi ve Tia'nın görmeye alışık olduğu erkek haline geldi.

"Eski, solmuş bir tabela bulduk. Üzerinde M-O-N-T-R-E-A harfleri vardı. Montreal." Tieran söyledi.

"Aman Tanrım, Montreal! Montreal'de duruyoruz. Bunu biliyorum çünkü bizim dünyamızda bir Montreal var - ya da sizin dünyanız artık bizim dünyamız." Gençken insanlar onun etrafında sözlerini sansürlemeden konuşurlardı. Montreal hakkında her şeyi ve eskiden ne kadar güzel olduğunu ama artık güzel olmadığını duymuştu.

Annesi bir gün onu oraya götürmüştü ve tüm ağaçlar ve çiçeklerle birlikte oranın gördüğü en güzel yerlerden biri olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onların sahip oldukları Montreal'den bahsetmediklerini fark etmişti. Geride bıraktıkları hakkında konuşuyorlardı.

"Bu şehir eskiden çok güzeldi." Önce Tieran'ın sonra da Bryce'ın gözlerine baktı ve onların umursamadığını fark etti. Bir kez daha onları suçlayamadı.

"Peki, kaleyi nasıl arayacağız? Ve belki de kaleyi ararken, Tieran, bana eskiden nerede yaşadığını gösterebilirsin?"

"Bunu yapabilirim kraliçem." Elini tuttu ve caddeye doğru yürümeye başlamadan önce ona göz kırptı.

"Evim buradan o kadar uzakta değil." Topraktan çıkan ve hareket ettirilemeyen büyük beton parçalarının etrafından dolandılar. Tieran, yavaş yavaş yontulmakta olan büyük taşlardan yapılmış binaya ulaştıklarında da durmadı.

Taş çok güzeldi ve keşke onu ilk yapıldığı zaman görebilseydi diye düşündü. Ama şimdi kasvetli ve cansızdı. Binanın her tarafı pislik içindeydi. Tieran kapıyı açıp onları içeri almadan önce onu selamladı. Daha önce gördüklerinden çok daha büyük bir odadaydılar. Bu ona gezegenin kendi bölümlerinde sahip oldukları mağazaları hatırlattı.

"Burası bir mağazaya benziyor ama bu kadar büyük bir mağazaya gitmeyi aklım almıyor." Mekânı daha önce hiç görmediği odalara bölen bölmeler vardı.

Ona mutfak alanını, taht odasını, oturma odası diyebileceği yeri ve yatak odasını gösterdi. Ev çok eski moda bir şekilde güzeldi. Buradaki her şey uyumsuzdu. Sanki ikinci el eşya satan bir dükkâna girmiş ve ne isterse almış gibiydi.

Yine de yanındaki zarif erkek, bunu farklı gözlerle görmesini sağladı. Burası evim diyebileceği bir yer olabilirdi. Neden mi? En muhteşem yer olduğu için değil, en temiz yer olduğu için değil, eşi burada yaşadığı için.

"Bu düzleme kandırıldığımızda, babam bu konuta çekildi. O artık burada yaşamadıktan sonra," Tieran babasına ne olduğu konusuna girmek istemedi, "ben de bu konuta çekildim ve hiç ayrıldım."

Tia dönüp Tieran'a baktı. İki kralın aynı noktaya çekilme ihtimali neydi?

Tieran onun elini tuttu. Bryce'a, "Beni takip et," dedi.

Büyük odanın içinden geçerek arkadaki küçük bir kapıya gittiler ve sonra o kapıdan geçtiler. Sonra onları odanın karşı tarafına götürdü ve orada kafese benzeyen bir şeyi açtı.

"Nedir bu?" Tia içine girmekte tereddüt ederek sordu.

"Medyanın durmaksızın gösterdiği kadarıyla buna asansör deniyor: iskelet asansör, çünkü kapıları tam olarak kapanmıyor ve dışarıyı hala görebiliyorsunuz." Omuz silkti, kendisi hiç binmemişti.

"Böylesine gelişmiş bir halk kendini nasıl yok edebilir?" Tia sordu.

"Bir çocuğa ateş verersen, bir şeyler yanar," diye yanıtladı arkadaşı. Tia'yı asansöre çekti, Bryce da onları takip etti. Kapıyı kapatarak bir düğmeye bastı ve asansör binanın içine doğru alçaldı.

Kapı açıldığında Tia hapşırmaya başladı, toz ona saldırıyordu. İlk fark ettiği şey örümcek ağlarının yokluğuydu.

"Böcekler nerede?"

"Bu gezegende hayatta kalan tek şey biziz."

Eğer zamanı olsaydı, kendini tozun ortasına bırakır ve kötü muamele gören insanlar için ağlardı. Tieran onu bir kasaya benzeyen bir yere götürdü. Tia, içinde bulundukları odayı yürüdükleri kasadan ayıran yerdeki çizgiyi hemen gördü.

Durdu. Havadan bir kadın çıktı. Gözleri kırmızı ve parlıyordu.

Gülümsemesi hınzırcaydı, "Sizi bekliyordum, gezginler. Ölme zamanı."

Chapter Ten

TIA BİR ADIM GERİYE ATTI, başına geleceklere hazır olduğunu düşünüyordu. Cadının birdenbire karşısına çıktığını görmek onu sarstı.

"O da sizden biri mi?" diye sordu Tieran'a. Hâlâ onlar ve biz, yani biz insanlar ve o canavarlar diye düşündüğünü fark ettikçe kafasının daha da karıştığını hissediyordu. Onları hâlâ iki ayrı tür, iki farklı insan olarak görürken hepsini nasıl koruyabilirdi?

"O da senin gibi bir cadı, cadı kız."

Tieran ona ne zaman cadıcık dese, artık onun insanlardan ya da canavarlardan bahsetmediğini, her ikisinden de bahsettiğini anlıyordu.

Orada durup kırmızı gözlü cadıya bakarken, Tia neden bir kehanet olduğunu ve neden her şeyin ona bağlı olduğunu anladı. O olmadan insanlar ve Tieran'ın halkı asla hayatta kalamazdı. Bu düzlemin yok olması ve diğerinin gelişmeye devam etmesi önemli değildi çünkü birbirlerini öldüreceklerdi.

Onları bir araya getirecek Tia adlı yapıştırıcıya ihtiyaçları vardı. Hayır, hayal görmüyordu ya da her şeyin mükemmel olacağını ve uyumun hüküm süreceğini düşünmüyordu. Onun etkisiyle bir şeylerin değişeceğini biliyordu. Değişene kadar bunun üzerinde çalışacaktı.

Tieran, "Farkında olsalar da olmasalar da tüm dünyanın size bağlı olduğunu fark etmek çok güzel bir duygu" dedi.

Tia dönüp eşine baktı ve onun çok uzun yıllardır bu sorumlulukla yaşadığını fark etti ve şimdi onun elini tutacak ve birlikte birbirlerini ayakta tutacaklardı.

"Cadıcık," diye tısladı dişi, kasanın önünde dururken. "Senin için hazırım."

Tia, "Sakin ol, sürtük," dedi. "Burada varoluşsal bir kriz yaşadığımı göremiyor musun?" Tieran ve Bryce'ın alçak ama derin kıkırdamalarını duydu ve bu onu daha iyi hissettirdi. Bunu başarabilirdi.

Tekrar yere baktı ve cadının, her kimse, çizgiyi aşmadığını fark etti ve işte o zaman çizgiyi aşamayacağını anladı. İlk hamleyi Tia'nın yapmasını bekliyordu. "Çizgiyi aşamazsın," dedi Tia. "Seni beklersem ne olur?"

"Bu dünya patlar ve ben her halükarda haklı çıkarım."

"Bu dünya patladığında diğeri de patlayacak," dedi Tia, genç bir öğrenciyle konuşur gibi ona tarih dersi verirken.

"Saçmalık, o kadın hiçbir şey bilmiyordu." Cadı kendi kendine mırıldanarak başını salladı. Nekrotek kız kardeşleri o kocakarının ve kehanetinin icabına bakmıştı.

Tia ona yavaşça gülümsedi, kendisine hissettirdiği kadar kötü görünüp görünmediğini merak ediyordu. Kasanın önündeki kadın irkildi, bu yüzden Tia hedefi vurmuş olabileceğini düşündü. Elini kaldırdı ve diğer kadına ateş gönderdi.

Görünmez bir kalkandan sekti. Gerçekten de iş başında eğitim, diye düşündü. Kadın elini kaldırdı ve Tia'ya kara bir şimşek gibi görünen bir şey gönderdi, ama o da kalkandan sekti.

"Beni ya da laneti istiyorsan, çizgiyi aşmaya istekli olmalısın," diye alay etti kadın.

Tia elini hızlı hızlı düşünerek kalkanının içinde gezdirdi. Eğer kalkanın içinden ateş gönderemiyorsa ve kadın da her ne ise ona geri gönderemiyorsa, o zaman neden endişelensinlerdi ki, çünkü lanet içinde bulunduğu alanı yok etmez miydi?

"Bu işler öyle yürümüyor cadı kızım," dedi kadın, sesinde tiksintiyle. "Bu lanet harekete geçtiğinde herkesi ele geçirecek. Bu düzlemdeki herkesi yok edecek. Tek soru, lanet hepimizi öldürmeye fırsat bulamadan seni öldürebilecek miyim?"

Tia başını salladı. Bu onun sorusunu yanıtlamıştı. Cadıyla yüzleşmekten başka çare yoktu.

"Bu benim kavgam." Tia dik durarak usulca konuştu. Eşinin ve Bryce'ın da yanında olmasını ne kadar istese de, cadının onlara zarar vermesinden endişe etmek dikkatini dağıtacaktı. Onların güvenli bir şekilde kalkanın arkasında kalmalarına ihtiyacı vardı. Eşine döndü. "Beni bekleyin lütfen."

Onu son bir kez öpmek istedi ama bu sadece dikkatini dağıtacaktı. Cadıyla yüzleşmek için geri döndü. "Senin adın ne?"

"Bana Esmer diyebilirsin."

Cadı adının Esmer olduğunu söylediğinde Tia bunun Esmeralda'nın kısaltması olduğunu anlamıştı. Cadının son isteğini yerine getirecekti.

"Esmer, kız kardeşlerin kendi hayatlarını yaşarken sen kaç yıldır burada bu kasayı koruyorsun?" Cadı tüm yaşadıklarından dolayı öfke ve küçümseme yansıtıyordu.

"O kadar çok." Tia çizgiyi aştı. Yeterli zaman olmadığını kabul etti. Belki de Esmer'in geride bırakılmaktan duyduğu öfke ve acıyı atlatmak için hiçbir zaman yeterli zaman olmayacaktı.

Cadı beklemedi. Bir şeyler mırıldanıyor ve Tia'ya vurmak için bir tür büyü yapıyordu. Tia'nın cephaneliğindeki tek şey bir kalkan ve ateşti ve bunun yeterli olacağından şüpheliydi.

Esmer'in ona fırlattığı şeyden korunmak için bir kalkan fırlattı. Karanlık kalkana çarptı ve onu geriye doğru fırlatmadan önce sallanmasına neden oldu. Kendini yerde buldu. Kalkan hâlâ onu koruyordu ama zayıflamıştı.

Tia kendini yukarı itti. Eşinin tısladığını duyabiliyor ve volta attığını görebiliyordu. Tia başını hayır anlamında salladı; çizgiyi aşarsa onun için endişelenmeyecek ya da cadıyı öldürmeye çalışırken onun ölmesini izlemeyecekti.

Kalkanı güçlendirmeye çalışırken başı çatlayacak gibi oluyordu. Cadı onu bombalamaya devam etti, ruhundan geliyor gibi görünen karanlıkla ona vurdu.

Kalkan ayaklarının etrafında çökmeden önce son bir darbe daha aldı. İşte bu kadardı; Esmer ona her ne gönderiyorsa Tia'yı yok edecekti. Tia göz ucuyla, yanında durmak üzere cisimleşen bir görüntüyü yakaladı.

Tia'nın ağzı bir karış açık kaldı çünkü nedendir bilinmez, yanında duran kadının Tieran'ın annesi olduğunu biliyordu. Kadın ona gülümsedi ve ellerini hareket ettirmeye başladı. Tia her hareketi kopyaladı, Esmer'in karanlığını altın ateşiyle karşıladı.

Altın ateşi Esmer'in karanlığını yok etti. Tia zihninde yumuşak bir sesin fısıldadığını duyabiliyordu, *"Bu savaş büyüyle kazanılmayacak. Cadıcığım, her iki dünya da temsil edilmeli."* İşte o an Tia, Tieran'ın annesini seveceğini fark etti ve birbirlerini tanıyabilmeleri için hâlâ hayatta olmasını diledi.

Hayaletin el hareketlerini taklit etmeye devam eden Tia bir alev kırbağı ortaya çıkardı. Esmer'in ona gönderdiği karanlığı kesti. Kırbağı Esmer'in bileğini yakalamak için uzandı. Tia kırbağı Esmer'in dengesini bozmak için kullandı ama bu, gönderilmiş olan karanlığın Tia'nın tenini yakıp kavurmasını engelleyemedi.

Tia kendini günlerdir susuz ve güneşten korunmasız bir çölde kalmış gibi hissediyordu. Esmer'i kendisine yaklaştırmak için kırbağı çapa olarak kullandı. Tieran'ın annesine fısıltıyla teşekkür etti. Sonra Esmer, Tia'nın kırbağı bırakıp üzerine atlayabileceği kadar yakınına geldi.

Eski moda bir bar kavgasıymış gibi davranıyordu ama bardan sadece biri sağ çıkacaktı. Tia kolunu geriye attı ve Esmer'in yüzüne bir yumruk indirdi, çenesinin şişmesini izledi. Esmer eğilerek Tia'yı yana savurdu.

Esmer ayağa kalktı, Tia'yı tekmeliyor ve bağıırıyordu. Darbe üstüne darbe indirdi, yerden kalkarken Tia'nın karnına yumruklar indirdi. Tia da aynısını yaparak karşılık verdi. Esmer kendini Tia'nın üzerine atarak onları tekrar yere düşürdü. Yumruklar savurarak yuvarlanıp durdular.

Tia'nın saçları acımasız bir güçle geriye doğru çekildi, acı kafa derisine yayıldı. Dönerek pençeli parmaklarıyla karşılık verdi ve onları Esmer'in yüzünde gezdirdi. Keskin bir çığlık kaosu böldü ama durmadı. Hakaretler havada uçuştı, annesinin yüzünü kıpkırmızı yapacak acımasız ve ısırtıcı sözler.

Tia daha sıkı dövüştü, dişleri sıkılmıştı, adrenalini yükseliyordu. Her yumruk, her çizik hayatta kalma güdüsüyle besleniyordu. Ama sonra nefesi kesildi. Bir bulanıklık içinde Esmer'in eli hareket etti. Ve havada parıldayan bir bıçak belirdi.

Tia'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

Gözleri bıçağı kilitletiğinde etrafındaki her şey yavaşladı.

"Ciddiyim," dedi Tia, her kelimesine öfke karışmıştı. "Cadı dövüşüne bıçak mı getirdin?" Tia Tieran'ın annesine baktı, o da kenarda durmuş, yüzyılın dövüşünü kutsuyormuş gibi onu izliyordu. Ağzı, sanki bunu yapabileceğini söylemiş gibi yarım bir gülümsemeyle eğildi. Artık iş Tia'ya kalmıştı.

"Ne derler bilir misin?" Tia, Esmer bıçağı kalbinin derinliklerine saplayamadan yuvarlanarak uzaklaştı. Ellerini hareket ettirdiğinde bu kez kayınvalidesinin yardımını yoktu. Havadan bir kılıç çıkardı. Çok güzeldi. Kırmızı, altın ve beyaz bir ışıkla titreşiyordu.

"İçinde bulunduğun dünya ölü," diye hırladı Esmer, Tia'ya doğru koşarken.

Tia kılıcı kaldırdı, elleri kılıcın kabzasının etrafında sıkılaştı. Sert bir savuruşla nişan aldı. Esmer aynı anda hamle yaptı, bıçak Tia'nın böğrüne saplanırken parladı. Acı patladı ama Tia tereddüt etmedi. Dişlerini sıkarak bıçağı tek ve güçlü bir kavisle aşağı indirdi. Çelik bıçağı boydan boya kesti ve Esmer'in kafası yere devrildi, cadının vücudu da arkasından parçalandı.

Esmer'in cansız bedeni toprağa çarparken Tia sendeleyerek geri çekildi, kılıcı hâlâ sımsıkı kavriyordu, kan yan tarafını ıslatıyordu.

Ding dong cadı öldü ama bu ona bir zafer gibi gelmedi. Doğru olanı yapmıştı ama bu onu yine de bir katil yapmıştı. Hayalet katılaştı ve Tia kılıcını bırakırken ona doğru yürüdü. Arkadaşına baktı ve Bryce ile onun hareket etmediğini fark etti.

"Zamanı durdurdum. İçindeki güç olgunlaştıkça bunu sen de yapacaksın. Ayrılmak zorunda kalmadan önce seninle bir iki dakika geçirmek istedim." Uzanıp Tia'nın yan tarafına dokundu, kan akışını durdurdu ve kas ile dokuyu iyileşmeye teşvik etti.

"Teşekkür ederim," diye rahat bir nefes aldı Tia. Kayınvalidesi sevgi dolu gözlerle ona baktı ve başını salladı.

"Tarih kitaplarında bulamayacağınız bazı şeyler vardır. İnsanlar, Vargari ile birlikte zaman geçirdikleri gerçeğini silebilirlerse, bizi rüyalarındaki canavarlar olarak resmedebileceklerini ve bunun onlara dünyamızı ele geçirme hakkı verdiğini düşündüler."

"Perde her zaman kalınlaşan ve incelen bir perde olmuştur ve her zaman insanlar ve Vargari'ler ileri geri gidebilmişlerdir. Nekrotekler göremedikleri dünyanın kendi dünyalarından daha yeşil olduğuna karar verene kadar her iki dünyada da yaşayan karışık çocuklar vardı ve haklıydılar. Bu dünyanın ırzına geçtiler, zekâlarının büyük anıtlarından başka bir şey bırakmadılar ve bu anıtlar onları yavaş yavaş boğarak öldürdü."

"Oğlumu sevin ve ona tüm sevgimi verin," dedi Tieran'ın annesi, Tia'ya sevgiyle dolu sert bir sarılma vererek. "İzini sürmem gereken asi bir kocam var ve senin, eşinin ve kurdun bozmanız gereken bir lanet var." Tia'nın kayınvalidesi

kayboldu ve zaman geri geldi. Tieran, hareket ettiğini fark etmeden önce onun yanındaydı.

"Annem nerede?" Tieran sordu.

"O öldü," dedi Tia ona. "Annen sana sahip olduğu tüm sevgiyi vermemi söyledi." Tia uzanıp arkadaşına sarıldı, onu yanaklarından, alnından ve hatta gözlerinden öptü, tıpkı annesinin o küçük bir çocukken yaptığı gibi.

"Bu annemin söyleyeceği bir şeye benziyor." Saatine baktı. "Fazla zamanımız kalmadı." Tia'nın saati görebilmesi için bileğini kaldırdı.

Bu dünyada saat iki kırk beşti. On beş dakikaları vardı ve geri sayım devam ediyordu. Tia Esmer'in cesedinin üzerinden geçip kasa kapısına doğru ilerledi. İçeri nasıl gireceklerdi? Kapıyı çekti.

Hiçbir şey olmadı. Kapının üzerinde bir tekerlek vardı. Çevirdi ve klik sesini duydu.

Sonra çekti. Kapı açıldı. Şaşırmış bir halde Tieran'a baktı. "Neden kapıyı kilitlememişler ki?" Tia sordu.

"Yerdeki cadıyı geçebileceğine asla inanmazlardı." Tia'nın gözleri Esmer'e kaydı, sonra da vücudundan birkaç metre uzakta oturan Esmer'in başına gitti. Arkadaşı haklıydı.

Nekrotekler Esmer'i ve suç ortağı kız kardeşleri hayatlarını yaşarken laneti savunmak için bunca yıl yalnız bırakılmasına duyduğu kör edici öfkeyi atlatabileceğini hiç düşünmemişti. Tieran kapıyı yakaladı ve duvara yaslanana kadar hareket ettirdi. Küçük odanın dışında durup başka bir büyü hattı ya da tuzağı aradılar.

Tieran ve Bryce havayı koklarken, Bryce odaya adım attıklarında ortaya çıkabilecek bir tuzak olup olmadığına baktı. Hiçbir şey göremeyen Bryce ilk adımı attı. Tia onu takip etti ve Tieran da hemen arkasındaydı.

Odanın ortasında, havada asılı duran ve bir güç alanıyla tutulan tek bir kâğıt vardı. Yaklaştığında bunun bir büyü olduğunu fark etti.

Oda kirli ve tozluydu. Tia eğildi ve bir avuç toprak toplayana kadar ellerini toprakta gezdirdi, sonra da havadaki kâğıda doğru fırlattı. Kâğıdı çevreleyen büyüye dokunduğunda kıvılcımlar uçtu.

Tia, "Birimizin bu laneti bozması gerekiyor ve hangimizin bozacağını bilmiyoruz," dedi.

"Kraliçem," dedi Bryce. "Başka kimsenin yapamayacağı bir şey yaptınız. Bu siz olmalısınız."

Tieran elini eşinin boynuna koyarak onun bedenine sokulmak istemesine neden oldu. "Bryce'a katılıyorum. Bu gece başardığınız şey inanılmazdı," dedi eşi. "Laneti boz ve bizi özgür bırak."

Tia elini uzattı, sonra durdu. Kâğıdı koruyan büyüünün üzerine toprağı attığında gördükleriyle ilgili bir şeyler zihninin gerisinde karıncalanıyordu.

Eğildi ve bu sefer küçük tahta parçaları buldu ve onları kâğıdı havada tutan büyüye fırlattı ve kıvılcımlar daha parlaktı ve biliyordu.

"Biz üç kişiyiz çünkü bu laneti bozmak için üçümüz gerekecek. Yarı insan, yarı Vargari bir cadı olarak beni alacak. Tieran, seni alacak çünkü sen halkının yüce kralısın. Bryce, sen de halkı, sıradan Vargari'yi temsil ediyorsun. Büyüye odun fırlattığımda maviye dönüştüğünü gördün mü? En son ne zaman mavi gördün?"

"Annenin kapısı," dedi Tieran.

"Evet," diye yanıtladı Tia. "Ve benimki çünkü mavi güvenlik diyor. Ama güvende olmamız için üçümüzün de güvende olması gerekiyor. Her birinizin bir elini omzuma koymasını ve sonra da kendi elinizi benimkilerin arkasına koymanızı istiyorum." Üçü de düzene girip boştaki ellerini Tia'nın ellerinin üzerine koyduklarında, elleri kâğıdı koruyan büyüye dayanana kadar onu ileri doğru ittiler.

Altlarındaki zemin şiddetle sarsıldı, Tieran ve Bryce'ı duruşlarını genişletmeye zorladı, yer sarsılırken Tia'yı sıkıca kavradılar. Dönen büyüden kıvılcımlar fışkırdı ve havayı kör edici bir şiddetle aydınlattı. Gümbürtü derinleşti, ayaklarının altında bir dalga gibi yuvarlandı. Sonra-BOOM. Büyü kulakları sağır eden bir kükremeye patladı, kendini havaya uçurdu ve geriye sadece çırpınan tek bir kâğıt parçası bıraktı.

Tia uzanıp kâğıdı havada kaptı. Kâğıdı parça parça yırtarken göğsü kabardı. Parçalar düştükçe kenarları cızırdadı, siyaha döndü ve her yırtılışta daha hızlı yanmaya başladı. Son saniyede Tia kâğıdı serbest bıraktı ve kül olup havaya karışmasını izledi.

"Gidelim," dedi Tieran, Tia'yı kaldırıp omzuna atarak.

Yaşamak istiyorlarsa hâlâ bozulma alanından geçmek zorundaydılar.

Chapter Eleven

Tieran ve Bryce çarpıtma alanına doğru olabildiğince hızlı koşarken zemin ayaklarının altında parçalanmaya başladı. Etraflarındaki dünya çöküyordu.

Bu dünya patlamayacak ya da büyük bir gürültüyle yok olmayacaktı. İçine çökecekti ve önümüzdeki elli saniye içinde o bozulma alanından geçemezlerse, dünyayla birlikte içine çökeceklerdi. İlerideki alanı gördüğünde nefesini tuttu.

Başarabilirlerdi. Çarpıtma alanına vardıklarında, Tieran Bryce'ın önce gitmesi için ısrar etti. Kelimenin tam anlamıyla onu kaldırıp alanın içine fırlattı ve sonra koşmaya başladı.

Etraflarındaki dünya bükölüp çözölerek uzayın soğuk genişliğinde çözölürken, öne fırladılar ve kafa üstü çarpıtma alanına atladılar. Bir anda, bedenleri yeni paylaştıkları dünyanın katı zeminine çarparak, çarpıtma alanından aşağıya düştüler. Son an da gece yarısı çaldı, değışen manzarada yankılanan bir ses.

Tia olaydan sonrasını düşünürken kalbi hızla çarpıyordu. Gezegenin dört bir yanında canavarlar sendeleyerek kendilerine gelmeye çalışıyor, gözleri yaptıklarının ağırlığıyla irileşiyordu. Gecenin içinden delici bir ıglık yükseldi; canavarlar aldıkları canların yasını tutarken, insanlar gecenin dehşetinden kurtulamayan sevdikleri için ağlıyordu. Her iki taraf da ortak kabuslarının ardından kalan yıkımla yüzleşirken hava ıstırapla çatırdadı.

Tia annesinin insanlar ve Vargariler arasında gidip gelişini izledi. Annesinin kahve, çay ve sıcak çikolata fincanları dağıtmasını izlerken gülümsedi ve Rylin hemen yanı başında sadece kendi insanlarıyla değil, Tia'nın insanlarıyla da konuşuyordu.

Yakında muhabirlerin bölgeye akın edeceğini biliyordu ve onlarla konuşmak istemiyordu. Annesini ve babasını bırakıp sadece bir grubun değil, her iki grubun da elçisi olacaktı. Onları iyi temsil edeceklerdi.

"Şimdi ne olacak?" Tia, Tieran'a sordu.

"Gizlice senin evine kaçarız ve gecenin geri kalanını sevişerek geçiririz."

Calista, "Rylin'e kapını tamir ettirdim," diye seslenerek Rylan'ı güldürdü.

Rylin, "Oğlum, kapıyı tekmeleme konusunda sana daha sonra birkaç ipucu vereceğim," dedi.

Tieran Tia'nın kulağına "Bunu asla unutamayacağım," diye mırıldanarak onu güldürdü.

"Hayattayız," diye bağırdı Tia, Tieran'ı boynundan kucaklamak için ayağa fırlayarak. "Beni boğarak öldürmediğin sürece yaşıyoruz."

Kollarını onun boynuna doladı

ve onu etrafında döndürdü. Başını geriye attı ve zafer çığlıkları attı.

"Buraya kadarmış. Her şey bitti. Artık büyük ve mutlu bir aile olabiliriz" diye bağırdı.

Bryce gözlerini devirerek Tia'yı etkiledi ve ailesinin yanına doğru yürüdü.

"Artık görevde olmadığını varsayıyorum," dedi Tia.

Tieran, "Sanırım bu gece için yeterince şey yaptı," diye cevap verdi.

Tia ona bakarken kaşlarını kaldırarak, "Sanırım birinin öpücüklerden ve dünyamı sarsmaktan bahsettiğini duydum," dedi.

"Bu hayali gerçekleştirebilecek birini tanıdığımı inanıyorum."

"Mükemmel. Gerçekleştirmek istediğim tek kehanet, hayatımın geri kalanında seninle sevişeceğim kehanet." Tieran onu kucağına aldı, omzuna attı, kışına bir şaplak attı ve şaşkın ama gülen kalabalığın arasından yürümeye başladı.

Onların maskaralıkları herkesin hissettiği gerginliği biraz

olsun azalttı. "Muhabirler," diye seslendi Calista.

"Bu iş sende anne," dedi Tia. "Onları yirmi dokuz yıldır yaşadığın aşk ilişkisiyle şaşırt." Annesi ona ters ters bakarak Tia'nın

Daha çok gül.

Ailesi pahasına çok eğlenecekti. Tieran evinin merdivenlerini çıkarken kapının tamir edilmiş ve kapalı olduğunu gördü. Tokmağı çevirdi ve kapı sorunsuzca açıldı.

İçeri girdiler ve kapıyı kapatmadan önce Tia'yı yere bıraktı.

"Eve geldik." Tia durup küçük evine baktı. "Yaşamak isteyeceğin yer burası mı?" Emin değildi çünkü evinde şatoya ya da kraliyete benzer hiçbir şey yoktu.

"Seninle bu huzur balonunun içinde yaşamayı çok isterdim."

"Burada kalmamız mümkün değil. Bu dünyada çok fazla güce ve etkiye sahipsin ama bunu yarın düşünebiliriz. Güneş daha doğmadı bile." Ellerini tuttu ve geriye doğru yürümeye başlayarak onu yatak odasına götürdü.

İkisi de soyundu, ancak üzerlerinin kanla kaplı olduğunu fark ettiler. Dönüp banyoya doğru ilerlediler ve Rylin'in banyo kapısını da tamir ettiğini gördüler. Babasının hakkını vermek zorundaydı. Aletler konusunda becerikliydi.

Tia suyu güzel ve sıcak olana kadar akıttı ve duşa girdiler. Tieran onu yıkadı, o da Tieran'ı yıkadı, ta ki tüm kir ve kan giderin etrafında dönüp sonsuza dek yok olana dek.

Soracak milyonlarca sorusu vardı, mesela nasıl olur da kalbi atan bir vampir olabilirdi? Neden soğuk değil de sıcaktı? Ve kan içtiğini bilmesine rağmen, bundan sonra içmesi gereken tek kan onunkiydi ama bu soruların hiçbirisi bu gece için değildi. Onları yarın günün aydınlığında soracaktı. Şimdi tek istediği eşiydi.

Onu öptü, dili ağzını istila etti ve aklını şehvetten başka hiçbir şeye kaptırmamasını sağladı.

"Duşta sevişemeyiz. Çok tehlikeli olur. Düşebiliriz," dedi. Tutunduğu küçük akıl sağlığı kırıntısı buydu.

"Belli ki daha önce hiç bir vampirle sevişmemişsin. Sana neler yapabileceğimizi göstereyim." Eşi onu duvara yaslayıp vücudunun her santimini öpmeye başladığında kıkırdadı. Meme ucunu ağzına aldı, neredeyse aklını kaçırana kadar emdi, sonra aşağı indi ve dizlerinin üzerine çökene kadar onu öptü ve yaladı, amı yüzünün önündeydi.

Tieran dilini onun amına sokarak vücudundan akan nemi yaladı. Kızın elleri adamın omuzlarındaydı. Onunla oynuyordu

saçlarını okşadı ve ayağa kalkmadan önce parmaklarını sırtında gezdirdi.

Onu kucağına aldı, kalın siki önünde çıkıntı yapıyordu. Onu kasıtlı bir yavaşlıkla vücuduna çekti, önündeki bölgeyi istila etmek için kalçalarını itti. Adam ne kadar derine inerse, kız da ona o kadar yaklaşıyordu.

Adam onu kendine doğru çektiğinde, kadın bacaklarını adamın beline dolayabildi. Onu duş kabinine doğru itti ve itti. Zaman durmuş gibiydi.

Yapabildiği tek şey onun hamlesine hamle ile karşılık vermektir. Ne Tia vardı, ne de Tieran. İki ayrı insanı alıp tek bir insan haline getirmişlerdi.

Cehennemde iki ayrı ruh olarak yürümüşler ve diğer taraftan tek bir varlık, tek bir ruh olarak çıkmışlardı. Tieran onun eşiydi ve ne kadar imkânsız görünse de onu seviyordu. Bu aynı zamanda gerçektir. Aşk birkaç dakika ya da saat içinde ortaya çıkabilirdi ve şimdi tek yapmaları gereken alevleri körüklemeye devam etmektir.

Tieran onun g noktasına vurdu ve aşk düşünceleri yerini ezici bir şehvete bıraktı. Tırnakları Tieran'ın omuzlarına batarken ve onu sıkıca tutarken, içinden zevk akıyordu.

"Benimle gel," diye homurdandı kulağına.

Tia kasıldığını hissetti. Orgazmı onu ele geçirirken vücudu sarsıldı. Hiçbir cennete yolculuğun ya da havai fişek gösterisinin gördüğü güzelliğin yerini tutamayacağını bilerek eşinin gözlerinin içine baktı. O da ona baktı, aşk ısıltı ısıltı parlıyordu.

İçinden coşku akarken çığlık attı ve inledi ve tek yapabildiği asla bırakmak istemediği tek kişiye tutunmaktı. Sonunda yükseklerden aşağı indiklerinde, üzerlerine vuran suyun artık soğuk olduğunu fark ettiler. Tieran onları duştan çıkardı ve kendisi kurulanmadan önce Tia'yı kuruldı.

El ele yatak odasına döndüler. Tia, Tieran yorganı üzerlerine yerleştirirken ona sokuldu.

"Yarın," diye fısıldadı, "yeni bir gün ve aşkımızın güçlenmeye devam edeceği bu yeni dünyada seninle geçireceğim her günü ipe çekiyorum."

"Her dakikasına değer vereceğim." Ona son bir öpücük verdi ve uykuya daldı.

Gelin partiye katılın [Haber](#)
[Bülteni](#)

From the desk of...

Herkese merhaba,

Size bu kitaptan biraz bahsetmek istiyorum. Canavarlar Eğrileri Sever serisinin son kitabı Yasak Arzular'ı bitirdikten sonra tükenmişim. Bir duvara çarpmıştım ve hiçbir şey benim için işe yaramıyordu. Bu yıl yaşadığım onca şeyden sonra bu beklenen bir şeydi.

Birlikte koştuğum ve yazmak hakkında konuştuğum bir grubum var. Bir gün bir Cadılar Bayramı kitabı yapalım dedim. Ağzını aç, ayağını sok. Yazma ortaklarımdan biri beni kabul etti. Lanet olsun! Bu, tırnaklarımla kazıyarak geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu. Yaptım, çünkü söz verdim. Sonuç bu kitap ve ben onu seviyorum.

Umarım Tia ve Tieran'ın Yolculuğuna eşlik etmekten keyif almışsınızdır. Mutlu Cadılar Bayramı!

Sevgi, barış ve mutlu okumalar.

Serena Simpson

About the author

SERENA SIMPSON: Kızım ve kedimle birlikte Pittsburgh'da yaşıyorum. Şelaleleri seviyorum ve birini ziyaret etmek için heyecanlanıyorum. Umarım bir gün Hawaii'ye gider ve oradaki muhteşem şelaleleri görürüm. Çiftlerin bir araya geldiği ve sonra da karşılırlına çıkan kötölüklerle savaşmak zorunda kaldıkları kitaplar yazmayı seviyorum. Bazen savaşabilirler ama çoğunlukla sonsuza dek mutlu olmak için düşmanı hedef alırlar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.